

J.H. CHASE

TIỂU THUYẾT MỸ

MƯỜI HAI
NGƯỜI HOA
VÀ MỘT

Cô gái

NHÀ XUẤT BẢN HÀ NỘI

Mục lục

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15: Mười Hai Người Hoa Và Một Cô Gái

Chương 16: Mười Hai Người Hoa Và Một Cô Gái

Chương 17: Mười Hai Người Hoa Và Một Cô Gái

Chương 18: Mười Hai Người Hoa Và Một Cô Gái

Chương 19: Mười Hai Người Hoa Và Một Cô Gái

Chương 20: Mười Hai Người Hoa Và Một Cô Gái

Chương 21: Mười Hai Người Hoa Và Một Cô Gái

Chương 22: Mười Hai Người Hoa Và Một Cô Gái

Chương 23: Mười Hai Người Hoa Và Một Cô Gái

Chương 24: Mười Hai Người Hoa Và Một Cô Gái

Chương 25: Mười Hai Người Hoa Và Một Cô Gái

Chương 26: Mười Hai Người Hoa Và Một Cô Gái

Chương 27: Mười Hai Người Hoa Và Một Cô Gái

Chương 28: Mười Hai Người Hoa Và Một Cô Gái

Chương 29: Mười Hai Người Hoa Và Một Cô Gái

Chương 30: Mười Hai Người Hoa Và Một Cô Gái

MƯỜI HAI NGƯỜI HOA VÀ MỘT CÔ GÁI

James H. Chase
dtv-ebook.com

Chương 1

Fenner hé một bên mắt lúc Paula lách bộ ngực ngon lành và mái tóc bù xù vào khe cửa phòng giấy của ông.

Ông lơ đãng nhìn rồi lại thu mình trên ghế tựa, hai chân gác lên tấm giấy thấm trắng tinh trên bàn. Ghế tựa xoay tròn của ông nghiêng 45 độ trông chỉ chực đổ.

- Ra đi, Paula. - ông cầu nhàu. - Lúc khác hãy vào, bây giờ tôi đang suy nghĩ.

Paula lách hẳn bộ ngực vào phòng giấy. Cô đến bên bàn.

- Dậy đi. Thần Ngủ! - cô nói. - Có khách hàng đang đợi ngoài kia kìa.

- Bảo người ta về, - Fenner nhăn nhó. - Bảo họ chúng ta tạm nghỉ. Lạy Chúa, thì thỉnh thoảng tôi cũng cần ngủ chứ?

- Thế sếp dùng giường làm cái gì? - Paula sốt ruột nói.

- Đừng hỏi tôi những câu như thế, - Fenner gất rồi lại co người trong ghế tựa.

- Mời sếp đứng lên đi. - Paula năn nỉ. - Một bông hoa rừng. Mà em thấy hình như cô ta đang gặp chuyện rắc rối gì rất cần nhờ đến

sếp.

Fenner mở mắt.

-Dáng dấp ra sao? Liệu cô ta có định xin bố thí không đấy?

Paula ngồi vào ghế ở góc phòng:

-Nhiều lúc em cứ tự hỏi, không hiểu sếp treo tấm biển ngoài cửa để làm gì. Sếp không muốn có khách hàng sao?

Fenner lắc đầu:

-Không, nếu tôi chưa thấy cần thiết. Máy vụ vừa rồi được khá tiền. Chúng ta đang rủng rỉnh, đúng không nào? Nghỉ ít lâu đã.

-Em thấy vụ này có vẻ lý thú đấy. Nhưng nếu anh không thích thì thôi.

Paula đứng lên định ra ngoài.

- Khoan đã, - Fenner vội gọi lại.

Fenner đã ngồi hẳn dậy, kéo chiếc mũ lên trán:

- Đúng là bông hoa rừng chứ?

Paula gật đầu.

- Em thấy cô ta có vẻ rất hoảng hốt.

- Thôi được. Cho cô ta vào.

Paula hé mở cánh cửa. nói ra ngoài:

- Mời cô vào đây.

- Cảm ơn, - tiếng phụ nữ bên ngoài.

Một cô gái trẻ bước vào, đi ngang trước mặt Paula, chăm chú nhìn Fenner bằng cặp mắt xanh biếc.

Vóc tầm thước. Dáng đi mềm mại. Hai chân mềm mại. Bàn tay nhỏ nhắn và bàn chân nhỏ nhắn. Lưng rất thẳng. Tóc đen nhánh lộ ra ngoài chiếc mũ nhỏ. Mặc bộ đồng màu cắt giản dị và đẹp. Vẻ mặt non trẻ. Có vẻ đang rất sợ hãi chuyện gì đó.

Paula mỉm nụ cười trấn an cô gái rồi bước ra ngoài, khép cửa lại.

Fenner nói:

- Mời cô ngồi. Cô cần tôi giúp việc gì?

Ông trở ghế tựa lớn. Cô gái lắc đầu.

- Tôi muốn đứng, - cô gái nói, giọng hơi hỏn hển. - Có lẽ tôi không gặp ông lâu đâu.

Fenner ngồi xuống:

- Tùy cô, - ông nói giọng điềm tĩnh. - Cô cứ tự nhiên.

Hai người nhìn nhau một lúc. Fenner nói tiếp:

- Cô nên ngồi xuống thì hơn. Xem chừng cô sẽ phải kể với tôi nhiều đấy, và trông cô lại rất mệt mỏi.

Fenner thấy rõ không phải cô gái sợ ông mà sợ thứ gì đó ông chưa biết. Cặp mắt cô gái đầy lo lắng. Hai tay cô co lên đỡ cặp vú

rất cao, như thể chỉ chực chạy vụt ra ngoài.

Cô gái lại lắc đầu.

- Tôi nhờ ông tìm giúp em gái tôi, - cô ta nói giọng lo lắng. - Tôi rất lo cho nó. Tồn bao nhiêu, thưa ông? Ý tôi nói là tôi phải trả ông bao nhiêu?

Fenner liếc nhìn lọ mực nằm ngay cạnh bàn tay ông:

- Cô không phải băn khoăn chuyện đó. Yên tâm đã. Và kể tôi nghe đầy đủ câu chuyện. Trước hết tôi muốn biết cô là ai.

Chuông điện thoại reo. Cô gái đột nhiên hốt hoảng. Cô vội vã chạy ra xa máy vài bước rồi đứng lại, cặp mắt trợn lên và tối lại.

Fenner mỉm cười bình thản để cô gái yên tâm.

- Lúc tôi ngủ. bao giờ tiếng chuông điện thoại cũng làm tôi hồi hộp như vậy đấy.

Fenner nhắc máy. Cô gái lúc này đứng ở ngưỡng cửa phòng giấy, nhìn ông không chớp mắt.

- A - lô! Tôi đây.

Tiếng trong máy rất bị nhiễu. Giọng đàn ông ngọt ngào:

- Ông Fenner?

- Vâng.

- Ngay bây giờ sắp có một cô gái đến tìm ông.

Tôi nhờ ông giữ cô ta lại ở chỗ ông, đợi tôi đến. Tôi đi ngay bây giờ. Ông hiểu chứ?

Fenner nháy mắt với cô gái để trấn an rồi nói vào máy:

- Chưa hiểu.

- Vậy tôi nhắc lại. Ông nghe cho kỹ. Chỉ lát nữa thôi sẽ có một cô gái đến tìm ông, nhờ ông tìm em gái cô ta bị mất tích. Ông hãy giữ cô ấy lại ở chỗ ông đợi tôi đến. Cô ta mắc bệnh tâm thần đấy và trốn ở bệnh viện tâm thần ra hôm qua. Tôi biết cô ta đang trên đường đến văn phòng của ông. Ông chỉ cần giữ cô ấy lại, không cho đi, thế là đủ. Tôi sẽ đến ngay.

Fenner kéo mũ chụp xuống mũi.

- Nhưng ông là ai?

Máy lạo xạo rất to.

- Lát nữa tôi sẽ kể ông rõ. Chúng tôi sẽ đền bù công lao của ông hậu hĩ.

- Được, - Fenner nói. - Tôi đợi ông.

Đợi Fenner đặt máy xuống, cô gái hỏi:

- Lão ta bảo tôi điên phải không?

Bàn tay không cầm xác run rẩy bấu vào váy.

Fenner gật đầu.

Cô gái nhắm mắt một giây, rồi đột nhiên mở to, y hệt như con búp bê nhắm mở mắt bị trẻ nhấc cho ngồi dậy.

- Khó mà không tin lão ta được, đúng không thưa ông? - cô gái lo lắng nói.

Đột nhiên cô ta đặt xác lên bàn, tháo găng tay rồi cởi áo vét.

Fenner im lặng, tay vẫn còn đặt trên máy điện thoại, nhìn cô gái.

Cô gái nấc lên rồi bàn tay run rẩy cởi dần khuy áo sơ mi.

Fenner ngượng ngịu lắc bàn tay:

-Không cần! Vụ của cô làm tôi thấy hứng thú. Thế là đủ, cô không cần thưởng thêm gì nữa.

Cô gái lại nấc lên như khóc, quay lưng lại phía Fenner. Rồi cô cởi áo sơ mi.

Fenner đã đưa tay định bấm chuông gọi người vào. Con bé này định giờ trò vu cho mình cuồng hiếp nó để mình bị bắt chứ gì? Nhưng Fenner chưa kịp bấm chuông thì ông đã giật mình. Lưng cô gái là cả một vết thương lớn chằng chịt những vết roi rớm máu ngang dọc, tạo thành một hình hoa văn quái đản và khủng khiếp.

Cô gái mặc lại sơ mi rồi cài khuy. Mặc tiếp áo vét. Sau đó cô quay mặt lại phía Fenner. Cặp mắt cô còn mở to hơn lúc trước.

- Bây giờ nếu tôi nói tôi đang rất sợ thì ông tin chứ?

Fenner lắc đầu.

- Lẽ ra cô không cần phải làm như vừa rồi. Cô đến đây cầu cứu tôi, thế là đủ. Và bây giờ cô không phải sợ thứ gì nữa.

Cô gái vẫn đứng, hàm răng trên trắng bóng cắn cắn vào môi dưới. Rồi cô mở xác lấy ra một tập giấy bạc đặt lên bàn.

- Thế này đã đủ để trả công ông chưa?

Fenner sờ ngón tay vào tập giấy bạc. Chưa đếm nhưng Fenner cũng đoán ít nhất phải mười hai ngàn đô.

Ông đứng dậy, nhắc tập tiền đem ra cửa. Ông bảo cô gái:

- Cô đứng yên đấy.

Fenner ra phòng làm việc của cô thư ký Paula. Paula ngừng đánh máy, đặt hai bàn tay lên đầu gối, ngẩng nhìn Fenner. Fenner nói:

- Paula! Cô đội mũ mau rồi dẫn cô gái kia đến khách sạn Baltimore. Thuê một phòng và dặn cô ta khóa trái cửa lại. Thu xếp chỗ nghỉ cho cô ta xong, cô nhập khoản tiền này vào tài khoản trong nhà băng. Hãy tác động để cô ta yên tâm. Bảo tôi sẽ che chở được cô ta. Trấn an cô ta, cô ta đang hốt hoảng. Tuổi cô ta vẫn cần có mẹ đấy, cô hãy làm bà mẹ, rõ chứ?

Fenner quay vào phòng giấy.

- Tên cô là gì?

Cô gái chớp chớp mắt:

- Ông hãy đưa tôi ra khỏi đây ngay! Ở lại đây tôi sợ lắm! - cô năn nỉ.

Fenner đặt bàn tay to bè lên vai cô gái:

- Tôi đã bảo cô thư ký đưa cô đi rồi. Cần gì cô cứ nói với cô ấy. Một người nào đó sắp đến đây. Y rất quan tâm đến cô. Tôi sẽ tiếp y. Nhưng tên cô là gì?

- Marian Daley, - cô gái đáp. Cổ họng nghẹn lại. - Bà thư ký sẽ đưa tôi đi đâu?

Paula bước vào. vừa đi vừa xỏ tay vào găng.

- Cô hãy đi với cô Paula Dolan. Ra lối cổng sau. Thế là yên rồi, cô không phải lo lắng gì nữa.

Marian Daley mỉm cười e thẹn.

-Ôi, tôi đến đây nhờ ông là rất đúng. Ông thấy đấy, tôi đang gặp nhiều nỗi bất hạnh... Tôi còn lo cho em gái tôi nữa chứ. Nó sẽ ra sao với mười hai tên người Hoa kia?

- Tôi chưa thể nói gì lúc này được. - Fenner lúng túng nói.

Lúc tiễn cô gái ra cửa. Fenner nói thêm:

-Em gái cô mến người Hoa. có lẽ thế. Cũng có nhiều người như vậy, Cô đừng lo lắng gì hết. Tối nay, tôi sẽ đến gặp cô.

Fenner tiễn Paula và cô gái đến tận thang máy. Khi buồng thang máy đã lao xuống dưới, ông trở lại phòng giấy, nhẹ nhàng gài chốt cửa lại. Sau đấy ông mở ngăn kéo bàn lấy ra khẩu súng ngắn tự động nhét vào túi áo vét. Ông lại ngồi xuống, gác chân lên tám giấy thấm, nhắm mắt.

Fenner ngồi suy nghĩ như thế chừng mười phút.

Ba thứ làm ông quan tâm: mười hai ngàn đô, những thương tích trên lưng cô gái và mười hai người Hoa.

Tại sao cô Marian Daley này lại trả tiền trước? Tại sao cô ta không đơn giản chỉ nói cô ta bị kẻ nào đánh mà lại cởi áo sơ mi ra trước mặt ông? Tại sao cô ta lại nói mười hai người Hoa mà không nói những người Hoa? Tại sao lại là mười hai?

Fenner ngo ngoáy trên ghế.

Rồi lại chuyện một thằng cha nào đó gọi điện thoại tới. Hay cô Marian kia trốn trại điên thật? Ngờ lắm. Cô ta có vẻ rất hoảng sợ nhưng không có vẻ người mắc bệnh tâm thần.

Fenner mở mắt nhìn chiếc đồng hồ báo thức mạ kền nhỏ trên bàn. Paula đưa cô gái đi đã được mười hai phút. Sao chưa thấy thằng cha gọi điện thoại? Bao giờ hấn mới tới?

Trong lúc suy nghĩ, Fenner có cảm giác mình không tập trung tư tưởng lắm. Bởi tai ông đang nghe tiếng ai huýt sáo ngoài hành lang. Ông cố tập trung tư tưởng để suy nghĩ vào vấn đề cô gái kia.

Marian Daley! Cô ta là ai? Có vẻ con nhà giàu. Bộ quần áo cô ta mặc thuộc loại đắt tiền. Fenner rất khó chịu với tiếng thằng cha nào huýt sáo mãi ngoài hành lang. Bản nhạc nào ấy nhỉ. Bất giác ông cũng huýt sáo theo. Bản nhạc khá buồn. Bản Chloe.

Nhạc buồn của giai điệu làm Fenner rối trí. Đột nhiên ông rùng mình, bởi tiếng huýt sáo vẫn ở nguyên một chỗ, như thể thằng cha đứng ngay ngoài cửa văn phòng của Fenner và cố tình huýt sáo cho ông nghe.

Fenner rút chân trên bàn xuống rất khẽ. Đứng dậy. Tiếng huýt sáo vẫn khi xa khi gần, khi nhỏ khi to và ở nguyên một chỗ ấy, bên ngoài hành lang. Fenner sờ tay vào báng súng trong túi áo vét.

Tuy phòng giấy của ông chỉ có một lối ra chính thức, đi qua phòng làm việc của cô thư ký Paula, nhưng vẫn có một lối ra khác phía trong, bao giờ cũng đóng chặt. Tiếng huýt sáo bên ngoài lối cửa đó.

Fenner rón rén bước đến cánh cửa, nhè nhẹ vặn chìa khóa, cố không để đầu ông in bóng lên mặt ô kính mờ trên cánh cửa.

Đúng lúc Fenner xoay quả đấm rất nhẹ và từ từ mở cửa thì tiếng huýt sáo đột nhiên ngừng bật. Ông bước ra ngoài hành lang nhìn. Không có ai. Ông đi nhanh ra chỗ đầu cầu thang, cúi xuống nhìn. Cầu thang vắng ngắt. Ông quay lại, đi nhanh sang đầu cầu thang bên kia. Cũng không thấy ai.

Kéo sụp mũ xuống, Fenner đứng im suy nghĩ, tai lắng nghe. Tiếng xe cộ dưới phố, vọng lên yếu ớt. Tiếng thang máy chạy. Fenner chậm chạp, quay về, đứng lại trước cánh cửa mở. Ông vừa đóng cửa, tiếng huýt sáo lại nổi lên. Thần kinh Fenner căng thẳng tột độ.

Đóng cửa xong, Fenner rút súng trong túi ra cầm sẵn trong tay, bước sang phòng làm việc của Paula. Đột nhiên ông đứng sững lại, nhẩn mặt.

Một người đàn ông vóc nhỏ nhắn, mặc bộ âu phục đen nhàu nát ngồi thu mình trong chiếc ghế bọc nệm da êm ái dành cho khách. Y kéo mũ xuống che nên Fenner không nhìn rõ mặt. Nhưng chỉ liếc qua, ông biết y đã chết. Fenner nhét súng vào túi áo, tiến lại gần,

ngắm nghía hai bàn tay vàng khè xương xẩu thông xuống. Rồi ông cúi xuống lật mũ người lạ.

Khuôn mặt rúm ró của một người Hoa! Cổ họng y bị cắt ngang, vết cắt chạy dài từ bên này sang bên kia, được khâu lại rất tỉ mỉ. Tuy vậy trông vẫn vô cùng khủng khiếp.

Fenner rút khăn tay ra lau mặt.

- Lý thú đấy! - ông lẩm bẩm một mình.

Đang chưa biết xử sự thế nào thì Fenner nghe thấy chuông điện thoại. Ông nhấc máy. Đó là Paula.

Cô thư ký có vẻ rất bối rối.

- Cô ta chuồn mất rồi! Em đưa cô ta đến khách sạn Baltimore và thế là cô ta biến mất!

Fenner lịm người.

- Biến mất nghĩa là sao? Kẻ nào lôi cô ta đi?

-Không. Em mãi lúi húi ghi tên vào sổ đăng ký thuê phòng ở quầy nên không nhìn. Lúc ghi xong, ngẩng đầu lên thì không thấy cô ta đâu nữa. Em vội nhìn ra, thấy cô ta đi nhanh ra cửa. Em đuổi theo thì cô ta đã biến mất.

- Cả tiền cô ta cũng cuốn theo chứ?

-Không. Em gửi tạm thủ quỹ ở đây rồi. Bây giờ em phải làm gì? Về văn phòng chứ?

Fenner liếc nhìn xác người Hoa.

-Cứ ở lại khách sạn Baltimore. Gọi ăn điểm tâm. Xong việc ở đây, tôi sẽ đến đó gặp cô. Hiện đang có một khách hàng tại đây...

-Còn cô gái kia thì sao? Anh nên đến đây ngay thì hơn.

Fenner nổi cáu:

-Tôi chỉ huy hay cô? Thằng cha ngồi đây đang lạnh dần đây này. Tôi không nói đùa đâu...

Fenner đặt máy, đứng lên. Ông quay sang phòng bên cạnh nhìn xác người Hoa. ngấm nghĩa.

- Ta đi thôi, anh bạn, - ông nói. - Một cuộc đi dạo nhỏ!

MƯỜI HAI NGƯỜI HOA VÀ MỘT CÔ GÁI

James H. Chase
dtv-ebook.com

Chương 2

Paula vẫn ngồi đợi ở phòng khách khách sạn Baltimore. Đã ba giờ chiều. Cô rất sốt ruột.

Ba giờ mười lăm thì Fenner đến, mặt nhăn nhó, mắt lạnh. Ông chỉ dừng lại bên cô thư ký một giây, vừa đủ để nhắc tấm áo măng tô cô đặt trên ghế bên cạnh.

-Ta đi thôi, - Fenner nói. - Tôi có bao nhiêu chuyện cần kể cô nghe.

Hai người vào phòng giải khát rất vắng khách. Fenner dẫn Paula đến ngồi chiếc bàn ở góc, trông ra cửa.

-Tôi nghĩ thấy người cô toàn mùi whisky. Cô dùng whisky thay nước hoa chắt? - Fenner vừa nói vừa ngồi xuống.

-Em còn biết làm gì hơn suốt ngàn ấy tiếng đồng hồ. Ngồi như con dờ hơi ấy? Chẳng lẽ lại đọc kinh? Tê cả mông!

- Cô em nói năng bất lịch sự!

Fenner vẫy bồi gọi hai ly đúp whisky và một chai rượu gừng. Lúc bồi đem đến và đi ra, ông đổ luôn hai ly vào làm một, rót rượu gừng vào chiếc ly rỗng, đưa Paula.

- Em dùng thứ này cho đẹp da! - ông nói.

Fenner uống một hơi hết hai suất đúp whisky.

Paula gật đầu.

- Em đã kể với sếp rồi. Em ra quầy tiếp tân làm thủ tục thuê phòng cho cô ta. Cô ta đứng sau lưng em. Em tháo găng tay ra để cầm bút ký vào sổ, bỗng nhiên em có cảm giác như vừa bị ai bỏ rơi. Em quay phát lại, thấy cô ta đã ra đến hè. Cô ta chạy một mình, không có ai khác. Em vội chạy đuổi theo, nhưng đến cửa khách sạn thì không nhìn thấy cô ta đâu nữa. Vậy là em đã bị hớ, nhưng em lấy làm lạ, số tiền không suy suyển. Vậy là sao? Em thấy em là con ngốc...

- Không đâu! Hoàn toàn ngược lại. Như thế chính là rất hay. Nhưng thôi, em kể tiếp đi, Paula.

- Sau đấy, em quay vào khách sạn, hỏi xin một phong bì to, em nhét tiền vào đấy giao thủ quỹ giữ hộ. Em quay ra phố, sục sạo khắp những cửa hàng gần đó nhưng không thấy cô ta đâu. Em bèn gọi điện báo sếp biết.

Fenner gật đầu:

- Được! Em tin chắc rằng cô ta tự ý chạy trốn chứ không phải bị kẻ nào ép buộc chứ gì? Vậy ta hãy tạm gác vụ này lại.

- Sao lại thế, anh?

- Khoan, nghe tôi nói nốt đã. Vụ này có gì lươn lẹo bên trong đây. Kẻ nào đó đã nhét xác một thằng cha người Hoa vào phòng làm

việc của cô, sau lúc cô đi. Rồi tên khốn kiếp kia đã báo cảnh sát đến văn phòng chúng ta.

Paula sửng sốt:

- Xác một người Hoa?

Fenner gượng cười:

- Đúng. Một người Hoa! Cổ họng bị cắt ngang, chết từ khá lâu rồi. Tại sao hắn lại lọt được vào văn phòng chúng ta. Thật khó giải thích. Thoạt nhìn thấy hắn, tôi đã tự hỏi, thế này nghĩa là sao? Một lời đe dọa hay có kẻ định chơi xỏ tôi? Tất nhiên tôi đâu chịu để chúng đưa vào tròng. Tôi cấp tốc vác cái xác đi, nhét vào một phòng giấy không có người ở đầu hành lang. Tôi làm rất gọn. Lúc tôi quay về văn phòng thì có ba tên কর্ম đến. Chúng bảo đi tìm tên người Hoa. Tôi đành phải đối phó một mình...

- Nhưng như thế nghĩa là sao? - Paula ngờ ngác hỏi.

- Giả sử chúng tìm thấy xác tên người Hoa trong văn phòng ta, chúng sẽ điệu tôi đến sở Cảnh sát tạm giam. Tôi đoán chúng âm mưu vô hiệu hóa tôi một thời gian, trong khi chúng đi tìm cô gái Marian Daley kia. Ba tên কর্ম không tìm thấy tù, lẳng lặng ra về. Nhưng chúng cũng lục tung cả các tủ trong hai căn phòng của chúng ta. Cô thấy không? Cô đem số tiền kia đi là rất may. Chúng mà thấy mười hai ngàn đô trong ngăn bàn của tôi thì chuyện sẽ rắc rối to!

- Nhưng tất cả những chuyện ấy nghĩa là sao? - Paula vẫn băn khoăn.

- Làm sao tôi biết được? Hiện nay thì chưa thể biết đó là gì. À, nhưng cô khai thác được gì ở cô gái Marian Daley kia?

Paula lắc đầu.

- Cô ta không chịu nói. Em chỉ hỏi những câu rất đơn giản nhưng cô ta một mực bảo chỉ nói riêng với sếp thôi.

Fenner uống cạn ly rượu, dụi mắt thuốc vào gạt tàn.

- Vậy là vụ điều tra này tạm coi là kết thúc. Chúng ta kiểm thêm được mười hai ngàn đô mà chưa phải làm gì hết.

- Sếp định vẫn giữ số tiền ấy à?

- Chứ sao? Chính cô ta đưa số tiền đó cho mình kia mà, đúng không nào? Đúng lúc ta bắt đầu định đi sâu vào công việc thì cô ta chuồn mất. Tại sao tôi lại phải bắn khoản cho một óc kia chứ? Nếu cô ta cần ta làm gì, cô ta khắc chủ động đến gặp tôi...

Một ông già, gầy khảnh khiu bước vào quán, ngồi xuống chiếc bàn gần đó. Paula tò mò nhìn ông ta. Thấy mắt ông già đỏ hoe, cô đoán ông ta vừa khóc. Fenner cắt đứt dòng suy nghĩ của cô thư ký.

- Cô có dự đoán gì không về cái cô Marian Daley kia. Paula?

- Paula hiểu sếp muốn biết chuyện gì.

- Có vẻ loại học thức. Quần áo rõ ràng may ở hiệu may lớn và rất đắt tiền. Cô ta đang sợ hãi chuyện gì đó. Em cố đoán tuổi cô ta nhưng rất khó. Em cho rằng khoảng hai mươi tư, nhưng rất có thể sai số tới sáu. Nghĩa là cô ta vào độ tuổi từ mười tám đến ba mươi! Đây là loại con gái tự lập, có thể là diễn viên nghệ sĩ loại cỡ. Cách

trang điểm tinh tế và kín đáo. Có vẻ tắm nắng ở bãi biển miền Nam rất nhiều. Tính nhút nhát, e thẹn...

Fenner ngăn lại:

- Đây mới là điều tôi cần biết. Quả là cô ta có vẻ nhút nhát, e thẹn. Nhưng nếu thế, tại sao cô ta lại cởi áo trước mặt tôi để tôi thấy những thương tích kẻ nào đã đánh đập cô ta?

Paula đặt ly rượu gừng xuống, mở to mắt nhìn sếp:

- Chuyện ấy là bình thường.

- Chắc không? Tôi cần nói thêm là trong lúc cô ta đang ở đây, một thằng cha nào đó gọi điện cho tôi, báo tin cô Daley kia là bệnh nhân tâm thần. Đúng lúc cô ta đang diễn tiết mục cởi áo. Điều ấy làm tôi suy nghĩ mãi. Cô ta dám cởi vét. cởi sơ mi trước mặt tôi. Chỉ giữ lại xu chiêng. Khó hiểu không nào?

- Cô ta bị ai đánh đập à?

- Đánh tàn bạo! Đến mức trông những vết máu của cô ta giống như quệt bằng son môi vậy.

Paula suy nghĩ một lát.

- Có lẽ cô ta sợ sếp nghi cô ta là kẻ điên. Và cô ta tin rằng tốt nhất là nên cho anh thấy cô ta nói thật. Bởi nếu chỉ nói miệng là cô ta bị đánh đập, anh chưa tin lắm.

Fenner gật đầu.

- Cô nói có lý. Paula. Nhưng tôi vẫn chưa hết băn khoăn.

Trong lúc bồi chưa đem rượu đến, Paula lại nhìn ông già gầy gò

- Anh đừng nhìn ông ta vội. Em có cảm giác một ông ngồi kia đang theo dõi anh.

- Chắc y thấy đầu tôi không bình thường?

- Không, em nghĩ ông ta đang tìm diễn viên đóng phim.

Ông già đứng dậy, đến gần họ, vẻ mặt ngập ngừng. Trông ông ta rầu rĩ đến nỗi Paula phải tươi cười động viên. Ông ta nói với Fenner:

- Xin lỗi, ông có phải là ông Fenner?

- Vâng, - Fenner đáp không nhiệt tình lắm.

- Tôi tên là Lindsay. Andrew Lindsay. Tôi rất muốn được nhờ ông giúp cho.

Fenner khó chịu:

- Cảm ơn. thưa ông Lindsay, nhưng rất tiếc là tôi không thể làm gì giúp ông được.

Lindsay lộ vẻ thất vọng, quay sang Paula rồi lại nhìn Fenner

- Vậy mời ông ngồi, ông Lindsay! - Paula nói.

Fenner lườm cô thư ký đến mức cô không dám nhìn sếp.

Lindsay do dự ngồi xuống.

Paula tuôn ra một tràng niềm nở khiến ông Fenner thấy khó chịu:

- Ông Fenner lúc nào cũng rất bận, nhưng tôi chưa bao giờ thấy sếp của tôi khước từ người nào cần ông giúp.

- "Con ranh!" Fenner thăm rủa. "Về văn phòng mình sẽ đét đít cho một trận!"

Nhưng ông vẫn phải nói với Lindsay:

- Cô ấy nói đúng. Vậy ông gặp phải chuyện gì, thưa ông Lindsay?

- Thưa ông Fenner, tôi cũng như mọi người đều được đọc những bài tường thuật về vụ án Blandish... Ông đã khám phá ra được nơi cô gái kia bị kẻ gian bắt cóc và đem giấu. Tôi cũng vừa gặp phải trường hợp tương tự. Con gái tôi mất tăm từ hôm qua...

Nước mắt chày dòng dòng trên hai gò má xương xẩu. Fenner quay mặt đi, không muốn nhìn.

- Thưa ông Fenner, - ông già nói tiếp. - Tôi xin ông giúp tôi tìm cháu. Tôi chỉ có mỗi nó trên đời. Và tôi rất lo lắng không biết nó gặp phải chuyện gì...

Fenner nốc cạn ly rượu, đặt mạnh xuống bàn.

- Ông báo cảnh sát chưa? - Fenner hỏi độp luôn.

Lindsay gật đầu. Fenner nói tiếp:

- Bắt cóc là phạm vi của Tòa án Hoa kỳ. Tôi không thể làm gì hơn được F.B.I. Ông cứ yên tâm chờ. Họ sẽ tìm được con gái ông thôi.

-Nhưng, thưa ông Fenner...

Fenner lắc đầu, đứng lên.

- Rất tiếc, nhưng tôi không muốn dính vào chuyện đó.

Mặt Lindsay lộ vẻ thất vọng. Ông ta nín ồng tay áo Fenner.

- Tôi van ông, thưa ông Fenner. Ông hãy giúp tôi. Ông sẽ không phải ân hận đâu. Tôi không định nói chuyện tiền nong, tôi chỉ nói ông sẽ tìm được con gái tôi dễ dàng, nhanh hơn bất cứ nhân viên điều tra nào khác. Xin ông giúp cho, thưa ông Fenner...

Fenner vẫn lạnh lùng. Nhẹ nhàng nhưng kiên quyết, ông gỡ bàn tay ông già Lindsay ra khỏi ồng tay áo.

- Xin ông đừng nài ép, thưa ông Lindsay. Tôi nói không là không. Hiện nay tôi tiến hành một vụ đang làm tôi rất đau đầu. Tôi lấy làm tiếc ông gặp chuyện không may, nhưng tôi không thể làm gì được. Cơ quan F.B.I. có đủ người để khám phá vụ con gái ông cùng với năm trăm vụ bắt cóc khác. Tôi không thể nhận lời, ông hiểu cho. Tôi rất tiếc.

Fenner kín đáo ra hiệu cho Paula. Xong, ông bước ra cửa. Lindsay vẫn khóc tím tím. Paula thương hại vỗ vai ông già rồi ra cửa. Fenner đang đợi cô ngoài hành lang.

Ông tức giận nói:

- Cô có cái thói tình cảm ấy từ bao giờ thế? Chúng ta không phải Hội từ thiện!

- Ông già có con gái bị mất tích. Sếp không thấy thương xót sao?

- Ôi, Paula! Cô làm tôi váng cả đầu. Ta về văn phòng thôi. Còn bao nhiêu việc phải làm.

- Nhiều lúc anh rất đáng yêu. Nhưng những lúc như thế này, em sẵn sàng đổi anh lấy một cái xác rữa.

Lúc họ ra cửa, một người đàn ông còn trẻ to lớn đang ngồi lệt thồm trong ghế bành, gấp tờ báo đang đọc lại, đứng dậy bước đến gần họ

- Tôi là Grosset, thuộc Viện công tố quận. Tôi muốn nói chuyện với ông.

- Tôi đang bận, - Fenner lầu bầu. - Mời ông mai đến văn phòng vào giờ tiếp khách của tôi.

Grosset hất đầu về phía hai nhân viên cảnh sát cao lớn mặc thường phục đang đứng chắn đường Fenner. Grosset nói giọng thân tình.

- Ta nói chuyện tại đây hay về phòng giấy của tôi, tùy ông.

Fenner cườigần:

- Dùng vũ lực à? Thôi được, vậy thì ta nói chuyện ở đây. Nhưng chóng vánh lên đây.

Paula nói:

- Ôi em để quên một thứ trong kia. Em vào lấy rồi ra ngay

Cô đi nhanh vào trong quán. Ông già Lindsay còn trong đó. Paula ngồi xuống bên cạnh ông già.

- Tôi quay lại gặp ông để xin lỗi thay cho ông Fenner. Xin ông đừng để bụng về thái độ cứng nhắc vừa rồi của ông Fenner. Ông ấy

đang tiến hành một công việc rất đau đầu cho nên dễ bần găt.
Nhưng bản chất Fenner rất tốt.

Lindsay nhìn Paula bằng cặp mắt rầu rĩ:

- Lẽ ra tôi chẳng nên nài nỉ ông Fenner. Nhưng cô hiểu cho, tôi chỉ có mỗi mình nó trên đời...

Paula mở xác lấy ra cuốn sổ nhỏ. Cô nói:

- Xin ông cho tôi biết những chi tiết. Tôi không dám hứa, nhưng tôi sẽ cố thuyết phục ông Fenner.

Cặp mắt ông già sáng lên mừng rỡ:

Cô cần biết cụ thể những gì?

MƯỜI HAI NGƯỜI HOA VÀ MỘT CÔ GÁI

James H. Chase
dtv-ebook.com

Chương 3

Ngoài hành lang, Fenner theo Grossett vào một góc kín đáo. Họ ngồi xuống, Fenner cảnh giác.

Grossett rất mềm mỏng, ngọt ngào, thậm chí quá ngọt ngào. Ông ta mở hộp bằng vàng đựng thuốc lá ra mời, rồi châm cả hai điếu bằng bật lửa cũng bằng vàng.

- Ông sang quá! - Fenner lạnh nhạt nói.

Grossettt bắt chéo hai chân khoe đôi tất ca rô đen trắng.

- Chúng tôi chưa phải mời ông đến bao giờ, ông ta nói. - Tôi đã kiểm tra giấy phép hoạt động văn phòng thám tử tư của ông. Chính ông là người đã kiếm được bọn tiền trong vụ Blandish. Một sự khởi đầu làm mọi người choáng váng. Nhờ đó, tuy bước vào nghề chưa bao lâu, ông đã có rất nhiều khách hàng. Và ông có điều kiện để rời bang Kansas quê hương lên đây mở văn phòng. Có đúng vậy không nhỉ?

Fenner lạnh lùng rút thuốc lá:

- Cho đến hôm nay thì đúng là như vậy.

Grossett ngọt ngào nói tiếp:

- Ông đến New York đã được sáu tháng và tôi thấy hình như ông chưa làm vụ nào lớn trong thời gian đó.

Fenner ngáp:

- Tôi rất khó tính, - ông đáp vẫn tắt.

- Sáng nay người ta báo chúng tôi một tin hơi phiền cho ông.

Fenner cười khẩy:

- Thật vậy sao? Chính vì thế mà ông cử mấy con gà giò đến điều tôi đi. Nhưng họ lại ra về với bộ mặt ngơ ngác.

Grossett mỉm cười:

- Nhưng sau đấy, chúng tôi khám xét toàn bộ tòa nhà và tìm thấy xác một người Hoa trong một phòng giấy bỏ trống ngay cạnh văn phòng của ông. Người Hoa đó đã bị ám sát.

Fenner trợn mắt:

- Vậy các ông cần gì? Các ông muốn tôi đi tìm thủ phạm chẳng?

- Tin mật báo sáng nay cho chúng tôi biết có một xác người Hoa trong phòng giấy của ông.

- Thì ra chúng không may. Định nhét vào văn phòng tôi nhưng lại đưa lầm sang phòng giấy bên cạnh.

Grossett dụi điều thuốc vào gạt tàn. nói:

- Nghe tôi nói đây, ông Fenner! Tại sao ta cứ cãi cộ nhau làm gì nhỉ? Tôi đã ngựa bài. Nạn nhân người Hoa đó chết cách đây ba

mười sáu tiếng đồng hồ. Kể báo cho chúng tôi đúng là có mưu đồ gì đó, nhưng chúng tôi vẫn phải thẩm tra. Dù thế nào đi nữa thì lúc này chúng tôi phải quan tâm đến ông người Hoa kia. Tôi rất muốn biết ông suy nghĩ thế nào về vụ này?

Fenner gãi mũi.

- Ông bạn thân mến, nghe ông nói, tôi nghĩ tại sao tôi không sung vào đội quân Cứu trợ? Nếu tôi biết một ly gì về vụ đó tôi nói với ông ngay. Khốn nỗi nạn nhân người Hoa đó không ở trong văn phòng của tôi. Tôi chưa hề bước vào phòng giấy của ông và tôi hy vọng không bao giờ phải bước vào.

Grossett dăm chiêu nhìn Fenner:

- Tôi đã nghe nói tính nết ông rất khó chịu, ông ta bực bội nói. - Ông chỉ thích làm việc một mình và làm kín đáo, khi xong xuôi mới trao cho chúng tôi tài liệu vụ án cả gói. Thôi được, nếu ông thích làm theo kiểu ấy cũng được. Có thể giúp được ông thứ gì, chúng tôi xin giúp. Nhưng nếu ông gây khó khăn cho chúng tôi thì chúng tôi không tha thứ cho ông đâu.

Fenner cười, đứng lên.

- Nếu cuộc trao đổi đã xong, tôi xin được đi. Tôi đang có một vụ ở nhà.

Grossett sẽ cúi đầu.

- Ta sẽ còn gặp nhau kia mà, Fenner.

Grossett ra hiệu cho hai cảnh sát khỉ đột mặc thường phục và cả ba cùng đi ra.

MƯỜI HAI NGƯỜI HOA VÀ MỘT CÔ GÁI

James H. Chase
dtv-ebook.com

Chương 4

Paula quay ra thì gặp Fenner cũng đang bước ra phía cổng.

- Cô vừa đi đâu thế?

- Em vừa nói chuyện với Lindsay và lấy toàn bộ chi tiết về vụ con gái ông cụ mất tích. Anh nên ngó qua một cái.

Fenner thản nhiên nhìn cô thư ký:

- Cô có mặc áo chống đạn đấy chứ?

- Sếp quan tâm đến áo quần của em từ thuở nào đấy?

- Về đến văn phòng, tôi sẽ kiểm tra xem áo cô có đủ bảo đảm không. Và tôi kiểm tra xong thì cô yên tâm rằng cô sẽ vững như cái cán chổi... Trong khi chờ đợi, tôi đề nghị ta không bàn đến vụ Lindsay và con cái lão ta. Vụ ấy tôi không quan tâm, đã và sẽ không quan tâm. Đầu óc tôi quá tải rồi.

- Chuyện ấy thì em chẳng ngạc nhiên chút nào. Thứ gì dung tích nhỏ thì chưa nhét gì vào đã quá tải rồi, - Paula lạnh lùng nói, đi theo sau sếp.

Về đến văn phòng. Fenner ngồi xuống ghế, châm điếu thuốc, gọi to:

- Vào đây Paula!

Paula chạy vào, ngồi sát sếp, cuốn sổ ghi tốc ký đặt trên đùi.
Fenner lắc đầu:

- Không cần ghi gì cả. Tôi muốn tranh luận với cô thôi.

Paula đặt hai tay bắt chéo trên đùi.

- Ôkê!

Fenner im lặng suy nghĩ một lát.

- Nếu tôi nhờ cảnh sát tìm lai lịch cô gái Marian Daley kia thì họ sẽ nhúng tay vào vụ này mất. Vừa rồi lão công tố Grossett gây chuyện với tôi về chuyện xác chết tên người Hoa. Lão ta sẽ cho người theo dõi tôi và tất cả những công lao của chúng ta lão sẽ phỗng tay trên hết.

- Thì đã sao nào? Grossett rất có thể tìm ra lai lịch Marian Daley nếu như sếp để họ làm.

Fenner lắc đầu:

- Tôi vẫn tin ở trực giác của tôi. Và trực giác bảo tôi rằng không nên để cảnh sát dính vào vụ này.

Paula liếc nhìn đồng hồ trên bàn. Đã gần năm giờ chiều.

- Hôm nay sếp chưa làm được gì đâu. Em thì đang có việc.

Fenner gắt:

- Ngồi đấy! Theo tôi biết thì cô vẫn còn làm cho tôi!

Paula ngồi lại cho ngay ngắn. Cô biết sếp nói cái giọng câu kinh đó thì tốt nhất là đừng có làm gì trái ý sếp.

- Nếu như con bé không đến đây nữa, vụ ấy coi như xong. Tôi có muốn làm cũng chẳng biết đường nào mà lần. Tôi không biết cô ta từ đâu chui ra. Tôi chỉ biết mỗi một điều là em gái cô ta quan hệ với mười hai người Hoa. Nếu như người Hoa chết kia trong số mười hai tên đó thì bây giờ họ chỉ còn mười một. Tại sao cô ta đưa tôi cả mười hai ngàn đô rồi lại chuồn đi mất tăm?

- Có thể cô ta nhìn thấy một người quen nào đó, - Paula khẽ đáp.
- Cô ta cuống lên.

Fenner cân nhắc giả thuyết đó.

- Cô có nhìn thấy người nào khả nghi lúc đó không?

- Sếp thừa biết phòng khách khách sạn Baltimore vào giờ đó đông đến mức nào rồi.

- Fenner đứng dậy đi đi lại lại trên tám thảm màu sắc sặc sỡ, hai tay đút túi. trán cau lại suy nghĩ.

- Cô nói có lý. Nếu như vậy thì ta phải trực máy điện thoại liên tục để lỡ cô ta gọi điện đến. Nếu cô ta gọi đến, tôi cần phải biết ngay lập tức, không chậm trễ.

- Paula có vẻ không tán thành.

- Vậy thế này, - Fenner nói. - Cô về nhà, nhét vài thứ cần thiết vào va li rồi xách đến đây. Cô sẽ ngủ trên đi - vắng.

- Paula đứng lên, nói:

- Còn anh thì về nhà, nằm trên giường êm ấm, nếu em không làm.

Fenner mặc áo măng tô, đội mũ.

- Bởi nếu bảo vệ thấy tôi cũng ngủ ở đây nữa thì sẽ sinh lắm thứ rắc rối.

- Sếp khỏi lo. Họ biết em có những ý thích oái oăm và họ sẽ không làm gì đâu.

Paula ra, đóng sập cửa lại. Fenner bật cười vang, nhấc máy, quay số.

- Văn phòng Viên Công tố quận? Cho tôi gặp ông Grossett. Tôi là Fenner.

Lát sau có tiếng người ở đầu dây kia:

- Chào Fenner! Ông chịu nói rồi chứ?

Fenner cười:

- Chưa đâu, ông bạn. Tôi muốn ông nói kia, Grossett. Người Hoa bị giết ấy, ông đã khám nghiệm y và thấy có chi tiết gì có thể giúp chúng tôi nhận định không? Grossett bật cười:

- Ông quá quắt đấy, Fenner. Hay ông muốn tôi cho ông biết cả những chi điểm của chúng tôi, cả người đã mật báo chúng tôi biết có cái xác đó trong phòng giấy của ông?

Fenner nghiêm giọng đáp:

- Nghe tôi nói đây, Grossett. Vụ này tôi chưa bắt đầu điều tra. Tôi chỉ mới linh cảm thấy, nếu khơi ra, nó sẽ thành một vụ chấn động. Tôi nghĩ ta nên chặn trước để tai họa chưa kịp bùng ra.

- Tôi báo trước. Fenner. Nếu chúng tôi phát hiện ra là do ông giữ riêng một số thông tin khiến chúng tôi không có được biện pháp ngăn chặn kịp thời thì ông liệu liệu với chúng tôi đấy.

Fenner bực tức chuyển tư thế trên ghế ngồi.

- Đừng giở cái giọng ấy, Grossett. Ông thừa biết theo quy định tôi có quyền bảo vệ khách hàng của tôi. Nếu ông hào hiệp cung cấp cho tôi thông tin về người mật báo cho ông thì tôi sẽ trả ơn ông hậu hĩ bằng những thông tin còn giá trị hơn. Ông chịu như thế không, Grossett?

- Ôi, Fenner! Ông đúng là tay kinh doanh, chưa chi đã nói đến vay trả, - rồi trả hậu hĩ. Nhưng thôi, cũng được. Chỉ có điều là chúng tôi chưa phát hiện ra được thứ gì hết.

- Chúng đưa cái xác ấy đến bằng cách nào?

- Dễ thôi? Cho vào sọt quần áo giặt, đưa qua cổng sau và đưa lên bằng thang máy nội bộ. Sau đấy chúng nhét vào một phòng giấy bỏ trống trước khi đưa sang phòng giấy của ông.

- Phòng giấy bỏ trống, chấm sang dòng, - Fenner chữa lại. - Chúng chưa hề đem sang phòng giấy của tôi.

Grossett cười khùng khục trong máy. Fenner hỏi tiếp:

- Có ai nhìn thấy những tên mang cái xác đó đến không?

- Không.

- Thôi đủ. Cảm ơn. Tôi sẽ xin trả ơn sau. Trả hậu hĩ. À, nhưng ngoài ra ông không thấy thêm chi tiết nào lạ nữa chứ?

- Hàng trăm chi tiết lạ. Nhưng tôi chưa thấy chi tiết nào bổ ích để có thể từ đó tìm tiếp. Nạn nhân bị cắt cổ và vết cắt được khâu lại! Đây là điều lạ! Trên lưng nạn nhân rất nhiều vết roi đánh. Đánh tàn bạo. Đây cũng lại là một chi tiết lạ nữa.

Fenner giật mình:

-Tên người Hoa ấy bị đánh à?

-Đúng thế. Vết gậy hay roi sắt gì đó chi chít trên lưng y. Chi tiết ấy gợi cho ông điều gì, Fenner?

-Hiện nay thì chưa nhưng tương lai sẽ có ích cho tôi đấy.

Fenner đặt máy. Ông đứng bất động một lúc lâu, nhắm mắt nhìn chăm chăm vào điện thoại, mặt hơi cau lại.

Hai tiếng đồng hồ sau, Paula đến văn phòng thấy sếp ngồi lệt thềm trong ghế bành, chân gác lên bàn, áo vét đầy tàn thuốc và cặp mắt vẫn đắm chiêu như lúc trước.

Paula đặt va li con xuống đi vắng, cởi mềng tồ và mũ.

-Có tin gì mới không?

Fenner lắc đầu.

-Nếu không có xác tên người Hoa, tôi coi như mình vớ bở một khoản tiền và cho qua. Mười hai ngàn đô chẳng lớn lao gì, coi như

tiền thưởng thêm. Nhưng cái xác kia cho thấy có những kẻ đang rất cần vô hiệu hóa tôi một thời gian để chúng mưu đồ trò gì đó. Bởi đem một cái xác chết đến đây và nhét vào phòng giấy của tôi đâu phải là việc dễ dàng, nhưng chúng vẫn làm, cốt để cảnh sát tạm giam tôi một thời gian, trong khi họ chưa làm sáng tỏ vấn đề.

Paula mở va li, lấy ra một cuốn sách.

-Em ăn tối rồi, sẵn sàng nhận phiên gác điện thoại. Sếp có thể về nhà được rồi, nếu muốn.

Paula đã ngồi xuống. Fenner đứng lên.

-Ô kê! Tôi đi một lát thôi. Nếu con bé kia gọi điện đến, bảo nó là tôi rất cần gặp. Bảo con bé cho địa chỉ và hứa hão với nó vài câu. Tôi đang cần nghiên cứu con bé sâu một chút.

-Nghiên cứu sâu à? Em đâm lo đấy! - Paula khẽ nói.

Nhưng Fenner đã ra đến cửa và không nghe thấy câu cô nói.

Vừa mở cửa ông thấy hai người đang đợi ông. Đứng kề vai nhau. Mặc y hệt nhau: mũ phớt đen, sơ mi trắng, cà vạt lờ lợc. Người Mêhicô hay Tây Ban Nha? Fenner không thể biết chắc.

Mỗi tên đều thọc tay vào túi bên phải áo vét cắt rất đẹp. Nhìn chúng như hai diễn viên hề trong đoàn tạp kỹ hay đoàn xiếc, chuyên diễn những tiết mục cặp đôi. Nhưng cặp mắt chúng lại là cặp mắt tì hí độc ác của loài rắn hoặc của loài gì đó không chân.

- Các ông muốn gặp tôi? - Fenner hỏi.

Hai nòng súng ngắn tự động lập tức chĩa vào bụng Fenner. Hai thứ đó còn rõ ràng hơn là mọi câu trả lời.

- Đúng thế, - tên thấp nói. - Bọn tôi nhân đi qua, ghé vào thăm ông.

Fenner quay vào. Hai tên kia vào theo. Paula lên mở ngăn kéo đặt tay vào báng khẩu súng của Fenner cất trong đó.

- Để đây! - tên thấp quát khế.

Hắn nói như rít và giọng đe nẹt.

Paula bèn buông tay, ra ngồi ghé bành, bắt chéo hai tay trên đùi.

Tên thấp quay sang phòng làm việc của cô thư ký, xem xét. Hắn mở cánh tủ lớn. Nơi Paula cất giấy tờ tài liệu, nhìn vào trong. Hắn lầu bầu gì đó. Fenner nói:

- Nếu hai ông có thời gian, chúng tôi xin làm cái gì mời hai ông dùng và hai ông có thể ngủ tại đây. Tôi muốn các ông thoải mái tự nhiên như ở nhà.

Tên thấp vớ chiếc gạt tàn rất nặng đang trong tầm tay, nhìn Fenner một chút rồi dùng hết sức mạnh, quật vào mặt ông. Fenner không kịp tránh. Những cạnh thủy tinh khối tạo thành một vết lõm dài trên gò má người thám tử.

Tên thứ hai lấy trong túi ra một khẩu súng ngắn cưa nòng dí vào bụng dưới Paula mạnh đến nỗi Paula đau quá thét lên.

-Mày dở trò gì là tao cho ruột gan mày xổ tung ra tám thảm này ngay! - tên thấp nói.

Fenner rút khăn tay trong túi áo ngực lau máu chảy dòng dòng trên mặt. Máu chảy xuống bàn tay, thấm đẫm măng - sét cổ tay áo.

-Có thể chúng ta sẽ còn gặp lại nhau, Fenner rít qua kẽ răng.

-Đứng vào tường, - tên thấp quát. - Tao cần lục soát vòm của mày. Đừng cản trở, kéo tao lại cho mày một đòn như nầy.

Đột nhiên Fenner nhận ra đây là hai tên gốc Cuba, loại người ta gặp rất nhiều ở các bến cảng miền cực Nam Hoa Kỳ.

Fenner đứng áp mặt vào tường, hai tay giơ cao ngang vai. Ông đang rất uất cáu và nếu như không có Paula ở đây, ông dám liều thử một phen. Nhưng Fenner thấy hai tên này thuộc loại tàn bạo hết mức và ông không dám liều.

Tên thấp lục soát khắp người Fenner rồi nói:

- Cởi áo vét đưa tao!

Fenner cởi, quăng cho hắn. Hắn ngồi vào bàn giấy, xem xét tỷ mỉ các đường chỉ rồi lôi ví của Fenner ra, mở xem bên trong. Xong xuôi, hắn ném chiếc áo vét xuống sàn.

Hắn quay ra lục soát tiếp trong người Fenner. Hơi thở của hắn nồng nặc mùi hành tỏi và Fenner chỉ muốn bóp cổ hắn...

Hắn quay sang Paula, nói:

-Đến lượt mày! Lại đây!

Paula cắn môi, nhưng cô đành đứng dậy, tiến một bước.

-Đừng có động đến người tôi, đồ bẩn thỉu! - cô điềm tĩnh nói.

Hắn nói gì đó bằng tiếng Tây Ban Nha với tên thứ hai. Tên kia hất đầu về phía Fenner.

-Lại đây! - hắn ra lệnh.

Fenner đi ngang qua gian phòng. Lúc ngang qua tên thấp, hắn quật báng súng vào gáy ông, Fenner choáng váng, lão đảo, khụy xuống, chống hai tay xuống sàn. Hắn đá mũi giày mồm vuông vào thái dương. Thế là Fenner lăn ra sàn.

Paula mở miệng định hét nhưng tên thứ hai đã dí mạnh nòng súng vào bụng dưới của cô. Không dám kêu, cô đau đớn ôm bụng và khụy đầu gối xuống.

Tên cao xốc nách Paula giữ cho cô đứng thẳng. Tên thấp cầm gấu váy Paula lật ngược lên để trói chặt hai tay và chẹn miệng cô. Chúng bắt đầu lục soát, xé tan quần áo lót của cô. kéo dây nịt tụt xuống dưới đầu gối cô.

Không thấy thứ cần tìm, hắn giận dữ phát mạnh vào vú cô. Tên thứ hai hất Paula ngã nằm xuống đi vắng rồi ngồi vào ghế đặt ở góc bàn.

Tên thấp lục lọi rất nhanh toàn bộ văn phòng. Hắn làm rất thành thạo, chứng tỏ hắn rất quen với loại công việc này. Hắn lần lượt kiểm tra từng thứ, không bỏ sót thứ gì. Hết phòng trong đến phòng ngoài.

Fenner thấy rõ chúng đang lục lọi nhưng toàn thân ê ẩm, ông không nhúc nhích được chân tay. Định đứng lên, nhưng không nổi. Một làn sương mỏng màu hồng máu chập chờn trước mắt ông.

Mãi đến khi hai tên Cuba bỏ đi, đóng sập cửa lại, Fenner mới đứng lên được. Ông lần ra bàn, ngồi xuống, đưa cặp mắt lơ đãng nhìn xung quanh. Paula đang co rúm người trên đi - văng. Cô đã gỡ được vạt váy trùm lên đầu thả xuống và bây giờ đang khóc tím tím.

- Quay đi! - cô hét lên. - Không được nhìn!

Fenner loạng choạng vịn tường lần ra phòng ngoài, rẽ vào phòng rửa mặt. Ông úp mặt vào nước lạnh một lúc lâu. Lúc ngẩng lên mặt nước đỏ hồng. Rồi ông bước, chân lúc này đã hơi vững, đến tủ ly, lấy chai Scotch và hai chiếc ly. Ông uống một lúc lâu. Đầu vầng như búa bổ. Chát rượu mạnh đốt cháy cổ họng nhưng làm ông dễ chịu được đôi chút. Fenner rót rượu ra ly thứ hai, đem sang phòng giấy.

Paula đã chỉnh đốn xong áo váy. Cô quần bộ váy áo bị rách thành một bọc, đồ lót tung tóe dưới sàn. Cô vẫn thẫn thức khóc, không ra tiếng.

Fenner đặt ly rượu lên bàn, gần chỗ Paula.

- Uống đi, cô em. - Fenner nói. - Cô sẽ thấy dễ chịu hơn.

Paula nhìn sếp rồi nhìn ly rượu. Cô nhấc mạnh chiếc ly, cặp mắt lóe lên căm giận, mặt tái nhợt. Paula ném thẳng chiếc ly vào mặt Fenner.

Fenner không tránh. Ông điềm tĩnh lấy khăn tay đã thấm đầy máu, lau mặt. Paula úp mặt vào hai bàn tay, khóc nức nở. Lần này cô khóc thật sự không cần ghìm nén.

Fenner ngồi vào bàn giấy, tháo cổ áo dầm rượu Scotch, quẳng vào sọt giấy lộn. Rồi ông lấy khăn tay khác ra, cẩn thận lau cổ.

Họ ngồi như thế một lúc lâu. Chỉ có tiếng khóc tím tím của Paula. Fenner thấy đầu nhức nhối tưởng như sắp vỡ tung. Gò má ông đau buốt giật từng nhịp theo mạch máu. Rượu thấm vào càng xót. Fenner mở hộp thuốc, lấy bầy tìm một điều.

Paula nín khóc. Cô nói:

- Xưa nay anh vẫn tự cho là gan góc, vậy mà vừa rồi anh hèn thế? Anh để yên cho hai thằng Cuba lọt vào đây và làm tất cả những chuyện này!... Ôi, lạy Chúa! Thấm tử tiếng tăm lẫn lừng Fenner bây giờ lộ nguyên hình chỉ là một thằng hèn!

Giọng Paula mỗi lúc một thêm uất ức:

-Tôi cộng tác với anh vì tưởng anh là thằng đàn ông đủ sức bênh vực tôi. Nhưng tôi đã lầm. Anh sợ chết và anh thành hèn! Anh nghe rõ tôi nói gì rồi chứ?

Fenner im lặng. Paula vẫn nói tiếp:

-Không dám bênh vực một phụ nữ! Nam nhi thứ gì mà để hai thằng côn đồ lọt trần một phụ nữ ra trước mặt anh! Đồ hèn! Hèn!

Paula đấm mạnh xuống chiếc gối trên đi văng rồi lại khóc nức nở:

-Fenner! Sao anh có thể để chúng ngang nhiên làm những trò ấy! Hả, Fenner?

-Đúng! Cô nói đúng. Lâu nay tôi không xông vào trận nào. Tôi dâm thành hèn!

Fenner đứng lên, cầm mũ.

-Cô cần nghỉ ngơi vài ngày. Chúng ta tạm đóng cửa văn phòng ít hôm. Tôi có một việc phải làm, việc của một mình tôi thôi...

Fenner mở ngăn kéo, lấy ra khẩu súng tự động, nhét vào thắt lưng rồi vuốt lại nếp vạt áo vét để khỏi lộ bóng súng. Kéo mũ sụp xuống rồi đi ra.

MƯỜI HAI NGƯỜI HOA VÀ MỘT CÔ GÁI

James H. Chase
dtv-ebook.com

Chương 5

Một giờ sau, khi đã tắm rửa, xúc nước hoa, thay áo quần chỉnh tề, Fenner xuống đường vẫy tắc xi. Địa chỉ ông đưa lái xe nằm ở khu trung tâm New York.

Trong lúc tắc xi chạy giữa dòng xe cộ nườm nượp vào buổi tối, Fenner ngồi bất động, đầu óc trống rỗng. Nhưng hai nắm tay bóp chặt đặt trên đầu gối chứng tỏ ông đang trong trạng thái thần kinh căng thẳng tột độ.

Xe rẽ vào đại lộ số Bảy và lọt trong đường phố hẹp đông đúc, náo nhiệt. Xe đỗ lại. Fenner quăng đồng đô la vào tay lái tắc xi rồi băng qua đường, tránh những đứa trẻ đang chơi đùa dưới lòng đường

Fenner lên một cầu thang cao, dốc, cũ kỹ. Ông ấn chuông. Vài phút sau, một bà già không sốt sắng gì mấy, ra mở. Bà già xét nét nhìn khách.

-Ike có đây không? - Fenner hỏi vắn tắt.

-Ông là ai?

-Fenner.

Bà già rút then, mở cánh cửa.

-Ike hôm nay đang cáu. Ông cẩn thận một chút.

Fenner gạt bà già, leo lên cầu thang hẹp.

Mùi thức ăn trong bếp đưa ra làm ông nhăn mặt. Lên đến tầng hai, Fenner gõ vào một cánh cửa... Tiếng thì thào bên trong rồi im bật. Cánh cửa từ từ hé mở. Một chàng trai gầy nhưng bắp thịt to và rắn chắc, cầm nhón hoắt thò đầu ra nhìn Fenner từ đầu đến chân.

-Tôi cần gặp Ike. Tôi là Fenner.

Chàng trai đóng cửa. Fenner nghe thấy cậu ta nói gì đó rồi ông thấy cửa lại mở. Cậu trai ra hiệu mời Fenner vào.

Ike Bush ngồi bàn cùng với bốn người nữa. Họ đang chơi bài.

Fenner vào, đứng sau lưng Ike. Những người kia nghi ngại nhìn Fenner nhưng vẫn tiếp tục chơi bài. Bush đắm chiêu nhìn vào cỗ bài. Đó là một người đàn ông to lớn, mặt đỏ gay, lông mày rậm. Bàn tay to tướng khiến quân bài trên đó trở thành rất nhỏ.

Fenner đợi Ike chơi thêm vài phút, mới cúi xuống, ghé vào tai Ike nói nhỏ:

-Sắp thua to rồi...

Ike vẫn chăm chú chơi bài, háng giọng rồi nhổ nước bọt xuống sàn. Ông ta quăng những quân bài xuống chán nản, đẩy ghế đứng dậy kéo Fenner ra góc phòng.

-Cậu cần gì? - Ike hỏi.

-Hai thằng Cuba. Mặc đồ đen, cả hai. Mũ phớt đen, sơ mi trắng, cà vạt lòe loẹt. Giày đen, mồm vuông. Côn đồ. Đều mang súng.

Ike lắc đầu:

-Mình không biết. Chúng không ở đây. Fenner lạnh lùng nhìn Ike:

-Vậy thì cậu hỏi và hỏi nhanh lên. Mình cần thanh toán với chúng một việc. Ngay bây giờ.

Ike nhún vai.

-Chúng đã làm gì cậu? Mình đang chơi bài. Fenner nghiêng đầu cho Ike thấy gò má rỉ máu.

-Hai thằng khốn kiếp đó đến chỗ mình và làm mình thế này đây. Chúng lột cả quần áo Paula... rồi đi mất tăm.

Ike trợn mắt.

-Cậu đợi một chút, - ông nói.

Ike nhắc máy điện thoại trên chiếc bàn nhỏ kê trong góc nhà. Nói chuyện rầm rì một lúc lâu. Ông đặt máy xuống, ra hiệu cho Fenner đến gần.

-Tìm ra chưa?

-Rồi, - Ike nói, quệt mồ hôi trán bằng lưng bàn tay to bè. - Chúng đến đây đã được năm ngày. Không ma nào biết chúng là ai, ở đâu đến, thuộc băng nào. Nhưng có vẻ chúng lắm tiền. Hình như chúng có vòm ở phía Brooklyn. Mình ghi địa chỉ ra giấy cho cậu đây. Có lẽ là phòng trọ cho thuê... không phải khách sạn.

Fenner đỡ mảnh giấy Ike đưa.

- Cậu cần quân không? Mình cử một hay hai thằng đi với cậu?

Fenner nhe răng cười, nụ cười không vui.

-Không cần. Mình tự lo lấy.

Ike nhắc một cái chai màu đen, không dán nhãn, nhìn Fenner dò hỏi:

-Một ly trước khi chia tay chứ?

Fenner lắc đầu. Rồi vỗ vai thân mật Ike xong, ông nhét mảnh giấy vào túi, đi ra.

Xe tắc xi vẫn đậu trước cửa nhà.

Lái xe cúi xuống nhìn qua cửa xe, thấy Fenner đang bước xuống thang gác, bác ta nhe răng cười:

-Tôi biết đây không phải nhà ông cho nên tôi đợi. Đi đâu bây giờ?

Fenner mở cửa xe.

-Tương lai cậu huy hoàng đấy, anh bạn. Cậu có theo lớp thám tử hàm thụ nào không?

Lái xe nghiêm giọng đáp:

-Làm ăn bây giờ không dễ dàng đâu. Đành phải động não thôi. Ta đi đâu?

-Bên kia cầu Brooklyn. Sau đó tôi đi bộ.

Xe lao nhanh về phía những ngọn đèn của đại lộ số Bảy.

-Ông bị đũa nào đánh hả?

-Không. Chỉ là bà cô ngựa răng, cần chơi một cái thôi.

- Bà già mà dữ nhỉ? - lái xe nói.

Họ đến đầu cầu Brooklyn thì trời đã tối đen. Xe qua cầu, Fenner bảo đỗ lại. Ông trả tiền rồi bước ra, vào quán rượu gần đấy. Gọi một bánh xăng uých và ba đốt whisky. Trong lúc nhai bánh, Fenner hỏi thăm đường đi đến đó. Renner lấy thêm một ly whisky nữa, uống cạn rồi trả tiền, bước ra.

Fenner đi bộ nhanh trong mười phút thì đến địa điểm ghi trong mảnh giấy. Ông thấy ngay ngôi nhà ghi trong giấy loại nhà có phòng sẵn đồ đạc để khách thuê dài ngày. Không cần hỏi thêm ai, và không bị lầm.

Fenner đi thêm một quãng, quan sát đường phố rồi mới quay lại quan sát ngôi nhà. Một ngôi nhà nhỏ, hai tầng nằm ở góc phố, có tường rào bên ngoài che cửa vào nhà.

Bên trong không cửa sổ nào sáng đèn. Fenner đẩy cổng sắt bước vào, đi qua một lối đi lát xi măng rồi nép vào chỗ tối quan sát. Fenner không vào cửa chính mà vòng ra sau, vẫn không thấy cửa nào có ánh đèn bên trong. Cả phía sau.

Thấy một cửa sổ loại cánh cửa kéo từ trên xuống để hé, Fenner thò tay vào, bấm đèn pin soi. Bên trong không có ai. Ông kéo cửa lên chút nữa, trèo vào và nhún nhẹ chân nhảy xuống để không gây tiếng động. Fenner khế vụn quả dấm, mở cửa, bước ra hành lang. Trước mặt ông là cầu thang lên tầng hai.

Fenner đứng im một lúc lắng nghe động tĩnh. Không thấy gì. Chỉ có tiếng xe cộ ngoài đường vọng vào.

Fenner bước lên thang gác, tay lăm lăm khẩu súng tự động. Toàn thân căng thẳng, miệng mím chặt. Lên đến đầu cầu thang, Fenner đứng lại lần nữa nghe ngóng. Một mùi gây gây quen thuộc làm ông nhăn mặt. Mùi gì nhỉ?

Trước mặt ông là ba cửa ra vào. Fenner chọn cửa giữa. Vặn quá đấm thật nhẹ, ông hé mở cánh cửa. Mùi bên trong xộc ra. Bây giờ thì Fenner đã hiểu, đó là mùi ở các lò mổ. Fenner rón rén đi vào, khép cửa lại. Ông bấm đèn pin tìm bằng điện và bật đèn.

Fenner đưa mắt nhìn quanh. Một phòng ngủ đồ đạc rất sang nhưng không có ai. Cẩn thận, Fenner vặn chìa, khóa trái cửa lại để phòng mặt tấn công phía đó. Rồi ông bắt đầu xem xét. Đây là phòng ngủ của phụ nữ. Góc phòng có bàn trang điểm. Fenner mở tủ áo. Ông thấy treo bộ đồng màu Marian Daley mặc hôm cô ta đến tìm Fenner tại văn phòng.

Ông mở ngăn kéo trên cao của một tủ khác, thấy chiếc mũ nhỏ cô ta đội hôm đó. Ngăn kéo dưới đựng đồ lót, tất, giày... Fenner lôi ra tất cả những thứ đó quăng lên giường.

Ông đến bàn trang điểm, mở ngăn kéo bên dưới tấm gương soi. Lại thấy một vật nữa của Marian Daley: xác tay. Fenner lôi ra cầm ở tay rồi ngồi vào giường. Ông suy nghĩ, mắt nhìn xuống thảm. Không thấy gì đặc biệt thêm nữa.

Fenner mở xác, đổ tất cả ra giường. Ông lấy ngón tay lựa xem nhưng không thấy gì đặc biệt. Nhưng lúc nhét các thứ vào túi, ông làm rách vải lót và thấy bên trong làn lót rơi ra một mảnh giấy.

Fenner mở ra đặt lên giường đọc. Đây là một lá thư viết trên giấy xé ở vở học sinh.

Key West [1]

Marian thân mến,

Em đừng lo lắng gì hết. Noolen đã hứa giúp anh. Pio không biết gì hết. Anh tin rằng bây giờ thì mọi sự sẽ ổn thỏa.

Thư không ký tên.

Fenner cẩn thận gấp mảnh giấy, cho vào hộp đựng thuốc lá. Ông ngồi xuống giường, suy nghĩ...

Key West và hai tên Cuba! Trong đầu Fenner bắt đầu hiện lên mờ mờ vấn đề. Ông đứng dậy lục soát khắp căn phòng nhưng không tìm thấy gì hơn. Fenner bèn mở cửa, tắt đèn, bước ra hành lang. Ông sang phòng bên trái. Ánh đèn pin cho thấy đây là phòng tắm, khá rộng. Sau khi biết chắc rèm cửa rất dày ông bật đèn.

Quang cảnh trong này giống như trong lò mổ vào cuối một ngày làm việc. Bồn tắm phủ một tấm vải trải giường đẫm máu. Vách tường cũng nhuốm nhiều máu. Sàn đầy máu. Trên chiếc bàn bên cạnh bồn tắm còn sót lại thứ gì đó tấm khăn đẫm máu.

Fenner đứng lặng người, nhìn một lượt khắp phòng. Mặt ông tái nhợt và căng thẳng. Fenner từ từ bước về phía chiếc bàn bên cạnh bồn tắm. Ông dùng nòng súng thử lật nhẹ tấm khăn phủ.

Một cánh tay phụ nữ, trắng trẻo và mềm oặt, bị chặt man rợ chỗ vai. Cánh tay chuyển động, lăn xuống bên cạnh chân Fenner.

Fenner đổ mồ hôi lạnh. Ông cố nuốt nước bọt, cổ họng đang khô khốc. Ông không dám đụng vào cánh tay kia, chỉ quan sát bằng mắt. Bàn tay thon, dài. Các móng đều sửa rất tử mỹ.

Lúc châm thuốc lá hút, bàn tay ông run rẩy. Fenner rít một hơi thật dài, thở ra bằng mũi để đẩy ra mùi lờm lợm chết chóc làm ông buồn nôn. Rồi ông quay sang chỗ bồn tắm, đắp lại tấm khăn trải như cũ.

Fenner có thần kinh bằng thép. Ông đã từng viết tin giết gân trên báo. Những cái chết tai nạn hay tàn bạo đều không làm ông mảy may rung động. Ông quen coi những tai nạn, vụ giết người, tử thi chỉ là đề tài để viết báo, không hơn. Vậy mà quang cảnh nhìn thấy hôm nay làm ông rùng mình kinh hoàng. Fenner còn kinh hoàng hơn vì nạn nhân bị mổ như mổ lợn ở đây lại là cô gái ông đã gặp. Cô ta là khách hàng của ông. Mới cách đây bốn tiếng đồng hồ, cô Marian Daley này còn sống đàng hoàng, trò chuyện với ông. Tại nhà ông.

Những thứ Fenner nhìn thấy trong phòng tắm nay đã rõ ràng. Ông thấy không còn phải nghi ngờ gì nữa.

Fenner đẩy lại tấm khăn trên bàn rồi bước ra ngoài. Ra đến hành lang, ông đóng cửa rồi đứng tựa lưng vào cánh cửa, im lặng một lúc lâu. Giá được ly rượu bây giờ! Rồi ông lấy khăn tay ra lau mồ hôi trên mặt, bước ra đầu cầu thang.

Phải báo cho Grossett biết vụ này. Để ông ta bắt ngay hai tên man rợ kia.

Nhưng một ý nghĩ làm Fenner sửng người. Xác chết còn thiếu hai chân và một cánh tay. Cả đầu cũng không có. Vậy là hai tên giết

người này đem dần từng bộ phận đi đâu giấu chằng? Chúng không dám đem đi một lúc. Nếu vậy tất chúng còn quay lại để đem đi nốt.

Fenner nheo mắt. Ông đã quyết định ở lại đây đón chúng. Ông cần thanh toán món nợ với chúng.

Chưa kịp quyết định nên gọi điện báo Grossett hay tự mình đón đợi chúng ở đây và thanh toán lấy. Fenner nghe thấy tiếng xe hơi đậu ngoài cổng và tiếng cánh cửa xe đóng sập lại.

Fenner rón rén quay trở lại phòng ngủ. Ông để cửa hé mở, nấp sau cánh cửa tay cầm súng chuẩn bị chiến đấu.

Tiếng cửa dưới nhà mở ra rồi đóng lại. Đèn hành lang dưới nhà bật sáng.

Fenner rón rén bước ra hành lang nhìn xuống. Đúng là hai tên đã đến văn phòng Fenner. Chúng đứng lại trong hành lang nghe ngóng.

Chú thích

[1] Tên một hòn đảo nhỏ trên Đại Tây Dương

MƯỜI HAI NGƯỜI HOA VÀ MỘT CÔ GÁI

James H. Chase
dtv-ebook.com

Chương 6

Fenner không làm một tiếng động nhỏ. Hai tên Cuba, mỗi tên xách một va li to. Chúng đưa mắt nhìn nhau. Rồi tên thấp nói nhỏ câu gì với tên kia. Chúng đặt va li xuống sàn, bước lên gác.

Chúng đi nhanh đến nỗi Fenner không kịp nắp.

Một tên nhìn thấy Fenner lúc hắn đến chỗ ngoặt cầu thang. Hắn liền thò tay vào túi áo vét.

Fenner cười gằn, nhe răng, bắn luôn ba phát vào trướng bụng hắn.

Tiếng súng vang to trong sự tĩnh mịch ban đêm. Tên này thở dốc, cong người tay ôm bụng.

Fenner lao xuống, hất tên bị trúng đạn xuống thang rồi lao người theo. Tên thấp nghe tiếng súng, hốt hoảng chững người lại. Vì quá bất ngờ, hắn đứng trơ ra. Tuy bàn tay theo bàn năng thọc vào túi áo nhưng hắn không thể nhấc chân lên được.

Chín mươi lăm ki lô thịt và xương của Fenner đè lên nó như một quả trái phá, không dễ hắn kịp thét lên. Đột nhiên Fenner choáng váng. Lúc nhảy xuống ông đã đánh rơi khẩu súng và bây giờ đột nhiên ông thấy cánh tay nhói đau.

Tên Cuba không nhúc nhích nữa. Fenner thận trọng đứng lên, lấy chân đá thử. Đầu hắn ngoẹo sang một bên vẻ không bình thường. Fenner chợt hiểu, ông đã làm nó gãy cổ.

Fenner quỳ xuống lục túi hắn, nhưng không thấy gì đáng kể. Ông mở một va li. Bên trong rỗng nhưng những vết máu thấm vào lần vải lót chứng tỏ lúc trước thứ gì được đựng trong đó.

Fenner nhặt súng, bước chân lên thang gác nhìn tên kia. Nó cũng đã chết. Miệng nhả lại, nghe răng như cái thủ lợn. Hắn co quắp trong góc tường trên bậc thang gác.

Fenner lục lợi túi áo nó nhưng cũng không thấy gì đáng chú ý. Ông bước nhanh xuống nhà, muốn rút khỏi đây thật nhanh. Ông tắt đèn hành lang, mở cửa chính, bước ra ngoài bóng đêm.

Xe hơi vẫn đậu ngoài cổng, không có ai. Fenner không đụng vào. Ông đi ngược đường phố, lẩn dưới bóng cây cối. Mỗi khi ra đến phố Sulton đông đúc. Fenner mới thở phào nhẹ nhõm. Tại đây, ông nhảy lên một chiếc tắc xi.

Về đến tòa nhà nơi đặt văn phòng, Fenner vạch ra kế hoạch tác chiến. Ông vào thang máy lên tầng ba, vào văn phòng. Qua ô kính, Fenner thấy bên trong đèn sáng. Tay nắm bóng súng, ông mở cửa bước vào.

Paula ngồi trong ghế bành, trước máy điện thoại. Nghe tiếng người bước vào, cô giật nảy mình. Cô vừa chớp mắt.

-Sao cô không về nhà? - Fenner hỏi.

Paula hất đầu về phía máy điện thoại.

-Lỡ cô ta gọi, - Paula nhẹ nhàng nói.

Fenner mặt mỗi gieo mình xuống bên cạnh cô thư ký.

-Fenner! Em xin lỗi sắp là lúc này em đã...

-Quên đi. - Fenner nói, trườ mền vổ vào bàn tay cô thư ký. - Cô khích tôi như thế là rất tốt. Vừa có vài chuyện. Thứ nhất, hai tên Cuba lúc này đã tóm được Daley và giết cô ta. Sau đấy chúng chặt cô ta làm nhiều mảnh. Tôi bắt gặp chúng đúng lúc chúng đang mang dần những mảnh đó đi thủ tiêu. Tôi đã giết cả hai đứa...

Paula định ngắt lời, Fenner ngăn lại:

-Khoan, nghe nốt đã. Tôi sẽ kể thật nhanh. Tôi không muốn để bọn cớm dính vào vụ này. Chuyện vừa rồi tuyệt đối chỉ hai chúng ta biết. Vậy là tôi đã bắt tay vào việc. Hai tên kia chỉ là thủ hạ. Còn nhiều thứ khác nữa. Cô đọc đi.

Fenner đưa Paula mảnh giấy ông lấy được trong lần lột xác xách tay của Marian Daley trong phòng ngủ ở Brooklyn.

Paula đọc xong, mặt hơi tái đi. Nhưng cô vẫn giữ được điềm tĩnh.

-Key West? - Paula hỏi.

- Đúng thế. - Fenner đáp. - Nơi ấy có gọi cô nghĩ đến thứ gì không?

Paula bĩu môi.

- Cô ta muốn nhờ mình tìm em gái, vậy mà không kể cho chúng ta biết cô em ở đâu. Tại sao cô ta không kể gì với em về Key West?

Anh hiểu em định nói gì chưa? Em thấy lá thư này được tạo ra để đánh lạc hướng. Trong chuyện này em thấy rất nhiều thứ đáng ngờ.

Lúc đọc lại lá thư, Paula hỏi:

-Pio là ai? Lại Noolen nữa, là ai?

Fenner lắc đầu. Cặp mắt ông lạnh như băng.

-Tôi chưa biết gì hết, cô em thân mến. Nhưng tôi sẽ đến đó. Ta đang có mười hai ngàn đô của cô gái kia. Tôi sẽ tiêu hết số tiền đó nếu cần, nhưng phải làm sáng tỏ vụ mờ ám này.

Fenner nhắc máy điện thoại, quay một số. Trong lúc chờ cắm phích nối, ông nói:

- Ike sẽ tiến hành một việc để thực hiện khoản tiền tôi trả công anh ta.

Tiếng lạo xạo trong máy. Fenner hỏi:

- Ike đấy à? Vậy bảo ông ấy là Fenner gọi. Nếu ông ta không chạy đến cầm máy ngay thì liệu hồn đấy.

Fenner chờ, bàn chân phải sốt ruột cọ cọ chân ghế. Cuối cùng Ike ở đầu dây kia.

- Tốt lắm, I ke! Cổ bài ấy làm mình chết dở đấy. Đang có việc tối khẩn. Mình cần cậu cung cấp tên một người nào đó để mình có thể gặp ở Key West. Một người có uy thế với đám anh chị ở đó.

- Key West à? - Ike cầu nhầu. - Mình không quen ai ở đấy.

Fenner nhe răng.

- Vậy cậu đi hỏi thằng cha nào biết rõ vùng đó. Mình đợi cậu ở đây. Làm nhanh lên đây.

Fenner đặt máy xuống.

- Sếp nhất định đi đến Key West? - Paula hỏi.

Fenner gật đầu.

- Nơi đấy xa thật, nhưng tôi có linh cảm vụ này phải đến đó mới kết thúc được. Có thể tôi làm nhưng tôi muốn đến xem tận nơi.

Paula đứng dậy:

-Em đi cùng với sếp chứ?

- Không, cô em. Nếu có chuyện cần đến cô, tôi sẽ điện cô đến. Cô ở nhà tốt hơn. trong lúc này. Cô cần phải tác động vào Grossett. Bảo ông ta rằng tôi đi nghỉ vài ngày, nhưng cô không biết tôi nghỉ ở đâu...

-Vậy em đến nhà anh, chuẩn bị va li cho anh.

Fenner gật đầu.

- Ừ, cô đi đi.

Paula ra rồi, Fenner lấy bảng giờ bay của hãng hàng không Pan - American. Có một chuyến bay đi Floride vào mười hai giờ ba mươi. Ông nhìn đồng hồ tay. Mười một giờ năm. Nếu Ike trả lời sớm ông có thể kịp đáp chuyến ấy.

Fenner ngồi vào bàn giấy, châm thuốc hút. Chờ hai mươi phút thì chuông điện thoại reo. Ông nhắc máy nghe.

Đầu dây kia Ike nói:

-Người cậu cần liên lạc là một thằng cha tên là Buck Nightingale. Hắn ta dính vào hầu hết các vụ làm ăn ở đó. Cậu mềm mỏng với hắn. Thằng cha tính hơi đàn bà đấy.

-Thì mình cũng vậy. - Fenner nói - Vậy cậu thu xếp tiếp theo cho mình. Báo Nightingale là Dave Ross sẽ đáp chuyến máy bay gần nhất đến và cần hắn ta giới thiệu. Cậu chuẩn bị cho mình một lời giới thiệu tốt nhất vào. Mình sẽ bảo cô Paula chuyển cho cậu tám ngàn phiếu một ngàn đô đèn công vát vả của cậu.

-Đồng ý, đồng ý, - Ike đáp bằng thứ giọng ngọt như mật. - Mình sẽ lo chuyện đó. Ike đặt máy.

Fenner quay số khác.

-Paula đấy phải không? Xếp va li nhanh lên. Tôi sẽ đi chuyển máy bay mười hai giờ rưỡi. Cô mang thằng va li ra sân bay cho tôi, cô em nhé?

Fenner mở ngăn kéo, lấy quyển ngân phiếu, ký sẵn năm tờ để trống. Ông đội mũ và dừng lại nhìn xung quanh. Rồi Fenner tắt đèn, bước ra, sập cửa lại.

MƯỜI HAI NGƯỜI HOA VÀ MỘT CÔ GÁI

James H. Chase
dtv-ebook.com

Chương 7

Fenner đến Key West lúc chín giờ sáng. Ông thuê phòng ở khách sạn gần nhất, tắm vòi hoa sen lạnh rồi đi nằm. Ông thiếp ngủ trong tiếng ru nhè nhẹ và đơn điệu của chiếc quạt trần quay trên đầu.

Fenner ngủ được hai tiếng đồng hồ thì chuông điện thoại reo đánh thức theo đúng yêu cầu của ông.

- Chào ông, - tiếng nữ nhân viên khách sạn nói trong máy.

Fenner yêu cầu đem nước cam tươi và bánh mì nướng lên phòng. Ông còn gọi thêm cho ông một chai whisky Scotch. Trong lúc chờ đợi Fenner lại tắm nước lạnh lần nữa.

Mười một giờ mười lăm Fenner rời khách sạn, ra đại lộ Rooseelt. Vừa đi ông vừa nghĩ đến cái nóng. Ông tự nhủ nếu ở lại đây lâu ông phải tìm cách nào để chống cái nóng khủng khiếp này.

Fenner hỏi một nhân viên cảnh sát, có biết một người tên là Buck Nightingale không.

Nhân viên cảnh sát sững sốt nhìn Fenner:

-Ông mới đến đây?

- Không. Tôi là người cũ nhất trong thành phố này. Chính vì vậy tôi hỏi ông. Tôi muốn biết ông có thông thạo không?

Rồi Fenner đi tiếp, thầm nghĩ, nếu không cố giữ tỉnh táo thì cái nóng này làm đầu óc ông mụ mẫm mất và ông sẽ làm những trò ngu xuẩn. Nghĩ xong, Fenner thấy óc mình bắt đầu hoạt động.

Để biết nhà Nightingale ở đâu, Fenner hỏi một lái xe tắc xi. Ông vừa nhận được câu trả lời vừa nhận được một sự kính cẩn. Ông cảm ơn tài xế tắc xi, nhưng lại dại dột là không thuê anh ta. Anh chàng gạ Fenner ngồi một cuộc tham quan thành phố, chỉ lấy nửa đô. Fenner đáp: ông thích đi bộ. Thế là ông bước tiếp, bịt tai không nghe những câu chửi đổng của chàng lái tắc xi.

Fenner không muốn đánh nhau, bởi trời quá nóng bức.

Đến phố Flager, hai chân ông đã nhức nhối. Ông có cảm giác đang đi trên một tấm tôn bị nung. Fenner dành đầu hàng và gọi tắc xi. Ngồi xuống xong, ông vội tháo giày cho hai bàn chân được hóng gió một chút. Nhưng ông chưa kịp tháo xong chiếc giày thứ hai thì xe đã đỗ lại trước một cửa hiệu nhỏ.

- Đến nơi rồi, thưa ông chủ, - người lái tắc xi hát đầu.

Fenner vắt vả xỏ chân vào giày. Hai bàn tay dầm mồ hôi, dính vào lớp vải khi ông thọc tay vào túi. Ông đưa nửa đô cho lái xe rồi bước ra.

Cửa hiệu trông rất sạch sẽ tinh tươm. Kính bên ngoài lóng lánh. Trong tủ kính bên phải có một chiếc quan tài trắng. Bên trong chẳng rèm bằng vải đen dày. Một thiếp đặt trên giá bên cạnh cỗ quan tài, Fenner đọc. Tấm thiếp viết:

“Bản hiệu nhận lo cho con quý Ngài nếu như Chúa không cho nó sống”.

Fenner cho rằng chủ hiệu có thẩm mỹ hết sức cao. Ông nhìn sang tủ kính bên trái. Cũng chẳng rèm đen bên trong. Một tấm thiếp khác dựng trên giá đề:

“Người sinh ra từ cát bụi và sẽ trở về với cát bụi”.

Fenner lùi lại để nhìn lên tấm biển treo ở giữa, phía trên cao:

BUCK NIGHTINGALE

DỊCH VỤ TANG LỄ

- Chà! - Fenner lẩm bầm. - Xem chừng đây là nơi linh thiêng.

Fenner vào hiệu. Chuông điện réo và chỉ ngừng reo khi cánh cửa khép lại.

Bên trong cửa hiệu, sự trình bày còn gây ấn tượng mạnh hơn.

Một quầy dài phủ nhung đỏ và trắng chia cửa hiệu ra làm hai phần. Rất nhiều ghế nệm bọc da. Thảm trải màu tím sẫm. Những hộp kính đựng các mẫu quan tài thu nhỏ làm bằng đủ thứ chất liệu, từ sang nhất là vàng đến tồi nhất bằng gỗ thông.

Bên phải, một cây thánh giá cao tới hai mét được những đèn pha giấu kín đầu đố dọi vào. Pho tượng Chúa trông giống thật đến nỗi làm Fenner giật thót người. Ông tưởng như mình vừa lạc vào nhà thờ.

Một phụ nữ lặng lẽ bước ra từ sau tấm rèm. Chị ta mặc áo liền váy đen, bó sát người. Cổ và cổ tay áo màu trắng. Tóc chị ta vàng óng. Miệng to, môi dày trông như một vết thương đâm máu nằm giữa mặt. Do màu son chị ta bôi đậm và ướt.

Chị ta nhìn Fenner nở một nụ cười. Fenner thấy chị ta khá hay.

Chị ta nói giọng trầm và trịnh trọng:

- Tôi có thể giúp được gì cho quý Ngài?

- Những cái hộp này có bán đấy chứ? - Fenner hỏi kèm theo ngón tay cái chỉ vào những cỗ quan tài thu nhỏ.

Chị ta chớp chớp mắt:

- Có. Nhưng đây chỉ là mẫu. Quý ông đến đây nhằm mục đích mua thứ đó chẳng?

Fenner lắc đầu.

- Không. Tôi tò mò thì hỏi thôi.

Người phụ nữ nhìn ông bằng cặp mắt nghi ngờ.

Fenner hỏi:

- Buck Nightingale có nhà chứ?

- Quý ông muốn gặp đích thân ông ta à?

- Đúng là như thế, cô em thân mến. Nếu không tôi đã chẳng hỏi. Cô em bảo ông ta là Ross muốn gặp.

- Để tôi lên xem sao, - chị ta đáp. - Lúc này ông ta đang rất bận.

Fenner nhìn chị ta đi khuất vào sau tấm rèm. Ông thấy rằng nhìn phía sau, chị ta khá hấp dẫn.

Lát sau chị ta quay ra, nói:

- Mời ông lên gác.

Fenner đi theo chị ta lên một cầu thang hẹp. Mùi nước hoa chị ta, dịu dàng rất dễ chịu và Fenner nói với chị ta như thế. Chị ta ngoái đầu ra phía sau mỉm cười với Fenner. Ông thấy hàm răng chị trắng bóng. Chị ta nói:

-Tôi phải làm gì bây giờ? Phải đổ mặt chằng?

Fenner nghiêm nghị lắc đầu:

-Khi tôi thấy một phụ nữ đẹp, tôi đều muốn cô ta biết điều đó.

Chị ta trở một cánh cửa.

- Buck trong đó.

Dừng lại một chút, chị ta nói tiếp:

-Tôi thấy mến ông. Tôi thích cặp mắt của ông.

Sau đó chị ta xuống thang gác, tay vuốt những lọn tóc vàng.

Fenner sửa lại cà vạt.

- Cô ta trông hay đấy, - ông tự nhủ.

Ông vận quần đấm, bước vào phòng.

Gian phòng rõ ràng là một xưởng thợ. Bốn cỗ quan tài đặt trên
mễ. Nightingale đang vặn đinh ốc để gắn tấm biển đồng lên một cỗ
quan tài.

Nightingale vóc nhỏ tóc đen, đeo kính gọng kim loại, mắt kính rất
dày, rất trắng. Nightingale nháy mắt với Fenner, cặp mắt trắng dã và
nhỏ đằng sau mắt kính dày như lời ra.

- Tôi là Ross, - Fenner nói.

Nightingale vẫn tiếp tục vặn đinh ốc.

- Ông muốn gặp tôi?

- Tôi là Dave Ross, - Fenner nhắc lại, vẫn còn đứng gần cửa. -
Tôi tin là ông đang chờ tôi.

Nightingale đặt tuốc nơ vít xuống, nhìn Fenner.

- À, phải rồi, - hấn nói như thể chợt nhớ ra, - Phải rồi. Ông lên trên
kia ta nói chuyện.

MƯỜI HAI NGƯỜI HOA VÀ MỘT CÔ GÁI

James H. Chase
dtv-ebook.com

Chương 8

Fenner theo Nightingale dọc theo hành lang rồi leo lên một tầng nữa, cầu thang rất hẹp. Nightingale mở một cánh cửa nhỏ, mời Fenner vào. Gian phòng rất rộng và mát mẻ. Hai cửa sổ lớn trông ra một bao lơn nhỏ. Đứng đây nhìn thấy vịnh Mêhicô.

- Cậu ngồi xuống, - Nightingale nói. – cởi áo vét ra nếu thích.

Fenner cởi áo vét, xắn ống tay áo sơ mi lên rồi ngồi chiếc ghế gần cửa sổ.

- Uống nhé? - Nightingale nói.

- Được.

Khi hai ly đã đầy rượu, Nightingale ngồi vào ghế đáng thoải mái. Fenner đang, rối óc, chưa biết nên mở đầu như thế nào đây. Ông biết trước hết phải thăm dò xem thằng cha này là loại người thế nào và có thể tin hắn ta đến mức nào. Không được để hắn nghi ngờ gì.

- Cậu lo cho mình được đến bao giờ? - Fenner hỏi.

Nightingale gõ những ngón tay to bè vào thành ly rượu. Hắn hơi ngạc nhiên.

- Đến tận cùng, – hẳn đáp. - Cậu muốn mình giúp cậu đến tận cùng chứ gì?

Fenner duỗi chân.

- Mình muốn nhập cuộc với các cậu ở đây. New York bắt đầu khó làm ăn đối với mình rồi.

- Mình có thể giúp cậu chuyện đó. Crotti bảo cậu là típ người biết điều và anh ta nhờ mình giúp đỡ cậu. Crotti đã giúp mình rất nhiều và mình rất mừng có dịp đền ơn anh ấy.

Fenner trầm nghĩ, chắc Crotti là người Ike Bush đã liên hệ và nhờ giới thiệu ông.

- Chắc cần thêm mười tờ lớn để bổ sung cho lòng biết ơn Crotti của cậu chứ? - Fenner thăm dò.

Nightingale nhăn mặt:

- Mình không cần tiền của cậu, - hẳn nói đơn giản. - Crotti bảo mình: "Cậu hãy giúp thằng cha đó!" thế là đủ.

Fenner ngọ nguậy trên ghế. Ông rất ngạc nhiên thấy Nightingale thành thật như thế với ông.

- Hay lắm! Cậu đừng giận nhé! Tại New York, không có ai giúp đỡ vô tư như thế đâu.

- Mình sẽ giới thiệu cậu với anh em. Nhưng cụ thể yêu cầu của cậu là gì?

Chinh Fenner cũng chưa biết mình cần thứ gì. Ông dò thử.

- Mình cần kiếm ít bạc. Kiếm khờ khớ. Cậu có thằng bạn nào có thể mượn mình không?

- Crotti kể rằng cậu táo tợn lắm. Chơi súng là chuyện thường xuyên, đúng vậy chứ gì?

Fenner làm ra vẻ khiêm tốn, trong thâm tâm thầm rửa "sáng kiến" của Ike Brush.

- Mình tự vệ thôi, - Fenner nói giọng hờ hững.

- Có lẽ Carlos cần đến người như vậy đấy.

Fenner ném hòn đá thăm dò nông sâu.

- Mình lại nghĩ có lẽ làm việc với Noolen hay hơn.

Cặp mắt trắng nhợt của Nightingale sáng lên.

- Noolen à? Nó là thằng ngu, chỉ ăn theo đũa khác thôi.

- Thật à?

- Carlos hét một tiếng là Noolen vội vã làm ngay. Đừng có dại mà làm ăn với một thằng vừa ngu vừa hèn như nó.

Fenner thoáng nghĩ, vậy ra Noolen không phải là tên ghê gớm. Tuy nhiên ông vẫn khẳng khái:

- Cậu nói lạ! Mình nghe đồn Noolen là đầu sỏ ở đây.

Nightingale vươn cổ, bấu môi, nhổ nước miếng xuống sàn.

- Đồn láo!

- Carlos là loại ra sao?

Nightingale đã lấy lại được thái độ vui vẻ.

- Hắn mới đúng là thằng cha cậu cần cộng tác, với Pio, cậu có thể đi rất xa.

Fenner nhấp một ngụm whisky nữa.

- Vậy ra tên thằng cha là Pio Carlos?

Nightingale gật đầu. Hắn giơ bàn tay vuông to bè, từ từ nắm lại thành quả đấm rất chặt.

- Hắn như thế này này. Cậu hiểu không?

Fenner hơi cúi đầu.

- Ô kê! Tôi nghe cậu.

Nightingale đứng lên, đặt ly rượu xuống bàn.

- Tôi đang làm dở một việc nhỏ. Làm xong tôi sẽ dẫn cậu đi giới thiệu với các chiến hữu. Cậu hãy tạm nằm nghỉ ở đây. Trời nóng bức thế này đi lang thang làm gì?

Nightingale vừa ra khuất, Fenner đã nhắm mắt cân nhắc. Ông không ngờ việc bắt mối lại nhanh như thế. Không ngờ mọi thứ chóng vánh thế. Từ phút này trở đi phải hết sức thận trọng.

Fenner thấy một luồng gió lùa vào bèn mở mắt. Chị tóc vàng ban nãy đã vào phòng, đang khe khẽ khép cửa. Chị ta vịn chìa, khóa trái cửa lại.

"Lạy Chúa! Fenner nghĩ. Cô ta sắp chồm lên mình mất thôi!"

Đang gác chân lên ghế bành Nightingale ngồi ban nãy. Fenner bỏ chân xuống, đứng lên.

- Ngồi yên đấy, - chị tóc vàng khẽ nói, bước đến. - Tôi cần nói với ông một chuyện.

Fenner ngồi xuống.

- Tên cô em là gì, con sói nhỏ của tôi? - Fenner hỏi để trì hoãn thời gian.

- Robbins. Thân tình thì gọi là Curly (1).

- Tên hay đấy. Cô em bắn khoản chuyện gì vậy?

Curly ngồi xuống ghế đối diện, vắt chân lên nhau. Fenner nhìn thấy làn da đùi trắng nõn của chị ta.

"Loại nệm này êm đấy!" Fenner thầm nghĩ.

Curly thầm thì:

- Em khuyên ông anh, hãy về nhà ngay. Loại côn đồ nơi khác đến không làm ăn được ở đây đâu.

Fenner trợn mắt:

- Ai bảo cô em tôi là côn đồ?

- Cần gì ai bảo. Ông anh đến đây để kiểm soát chứ gì? Không ăn thua đâu. Bởi dám tội phạm ở đây không ưa người nơi khác đến tranh chỗ của chúng. Ông anh ở lại thì chúng làm thịt ông anh đấy.

Fenner rất cảm động:

- Ôi, cô em thật đáng yêu. Nhưng tôi cần kiếm ăn và tôi sẽ ở lại đây.

- Curly thở dài.

-Em biết ông anh không chịu nghe em mà, - chị ta đứng dậy. - Nếu ông anh khôn ngoan, ông anh nên cuốn gói rời khỏi đây ngay. Hay ít nhất thì cũng mở to mắt ra, đừng bạ gì cũng làm. Riêng em, em không tin một thằng nào trong tất cả bọn chúng. Nhất là lão Nightingale. Trông lão có vẻ tò mò, nhưng ông anh phải cẩn thận. Lão chuyên giết người đấy... Coi chừng!

Fenner đứng dậy.

-Ô kê, cô em! Tôi sẽ coi chừng. Nhưng bây giờ cô em đi đi kéo lão thấy cô em trong này sẽ lôi thôi to.

Fenner đưa chị ra cửa.

-Em nói thế bởi ông anh trông ngon lành lắm. Em không muốn nhìn thấy một chàng trai to lớn, bảnh như ông anh đắm đầu vào những trò ma quỷ.

Fenner mỉm cười, phát một cái rất mạnh vào mông Curly:

- Ôi, cô em khỏi lo cho tôi.

Curly ngược mắt nhìn Fenner. Vì thấy chị ta khá duyên, ông ôm hôn chị ta. Curly quàng hai tay lên cổ Fenner vít xuống và ấn hai đùi áp chặt vào đùi ông.

Họ đấm đui trong một cái hôn dài mấy phút đồng hồ. Rồi Fenner nhẹ nhàng đẩy Curly ra. Chị ta đứng im nhìn Fenner một lát, hơi thở phập phồng. Đột nhiên mặt chị ta đỏ bừng.

- Ôi, chắc tôi điên rồi, - Curly nói.

Fenner thọc một ngón tay vào cổ áo mở rộng của chị ta.

-Tôi cũng vậy. Tôi cũng đam mê cô em, nhưng nguy hiểm lắm! Hãy ra đi đã, cô em yêu quý. Đừng để ai nhìn thấy. Ta sẽ còn gặp nhau, đúng không nào?

Curly rón rén đi ra, khép cửa lại. Fenner rút khăn tay lau mồ hôi trán, suy nghĩ. Ông nói lên thành tiếng:

- Thì ra chuyến đi này sẽ thú vị đấy!

Fenner lại ngồi vào ghế bên cạnh cửa sổ mở rộng.

MƯỜI HAI NGƯỜI HOA VÀ MỘT CÔ GÁI

James H. Chase
dtv-ebook.com

Chương 9

Nightingale kéo Fenner chen lách trong đám người đông đúc tại phòng khách khách sạn Flagler. Họ vào thang máy. Nightingale ấn nút lên tầng năm. Buồng thang máy chạy vụt đi như mũi tên.

- Cậu nhớ là để tôi nói, - Nightingale dặn, lúc thang máy dừng lại.
- Có thể hẳn không chịu nhận cậu, nhưng tôi sẽ cố.

Fenner gật đầu, theo con người bé nhỏ kia đi dọc theo hành lang. Nightingale đứng lại trước phòng 47 gõ ba tiếng liên tiếp rồi hai tiếng cách xa nhau.

- Âm hiệu... - Fenner nói giọng thán phục.

Mở cửa, một người lùn, mặc âu phục đen, nhìn hai người với cặp mắt lạnh nhạt.

- Họ đang đợi tôi, - Nightingale nói nhỏ với gã.

Gã để hai người vào. Lúc gã đóng cửa, Fenner thấy bóng khẩu súng ngắn phồng lên trong túi áo vét của gã.

Bây giờ họ đứng trong một gian tiền sảnh rộng, có ba cửa vào ba phòng.

Nightingale hỏi:

- Anh em có mặt đông đủ chứ?

Gã gạt đầu, rồi ra ngồi ghế kê bên cạnh cửa vùi đầu vào một tờ báo, coi như không có hai người mới đến kia.

Nightingale vào cửa giữa. Trong phòng, bốn người đàn ông đang ngồi nhàn hạ, rải rác mỗi người một góc. Tất cả đều mặc sơ mi và hút thuốc lá. Hai đọc báo, một nghe đài và một lau súng. Họ liếc nhanh nhìn Nightingale rồi tập trung nhìn Fenner.

Tên lau súng đứng dậy chậm chạp:

- Ai đây? - y hỏi.

Cách nói của y như rít lên qua kẽ răng. Y mặc bộ âu phục trắng, sơ mi đen, cà vạt trắng. Tóc đen và cứng cắt ngắn. Mắt nửa xanh nửa vàng, trông lạnh lùng, đa nghi.

- Tôi xin giới thiệu Ross, - Nightingale nói. - vừa ở New York tới. Người quen của Crotti. Cậu ta làm ăn biết điều.

Rồi quay sang Fenner, y nói:

- Xin giới thiệu Reiger.

Fenner nhặt nhổo nhe răng với thằng cha tên là Reiger. Tên này có cái đầu không hợp với toàn thân hấn chút nào. Hấn hờ hững gạt đầu:

- Chào! Cậu định ở đây lâu không?

Fenner trở mấy tên kia:

- Chúng nó là bạn của cậu hay chỉ để làm phỗng?

Mắt Reiger tóe lửa:

- Tôi hỏi cậu, định ở đây lâu không?

Fenner quắc mắt nhìn hấn:

- Nghe thấy rồi. Nhưng cậu hỏi làm gì? Lâu hay mau thì sao?

Nightingale đặt bàn tay lên cánh tay Fenner. Tuy hấn không nói nhưng Fenner hiểu là hấn nhắc ông coi chừng, đừng gây sự vội như thế. Fenner vẫn chăm chăm nhìn Reiger. Reiger cũng trừng mắt nhìn lại. Hai bên "chiếu tướng" nhau một lúc lâu, cuối cùng Reiger không chịu nổi, đành cụp mắt xuống. Hấn nhún vai.

- Ngồi bên cạnh đài kia là Cane Hạt dẻ, - Reiger nói. - Kia là Borg, đây là Miller.

Ba tên vừa được nhắc đến tên, gật đầu về phía Fenner. Không tỏ thái độ vui vẻ, Fenner vẫn thoải mái.

- Chào các bạn, - ông nói. - Tôi không đòi các cậu mời tôi uống đâu. Hình như nhà này không rượu, đúng không?

Reiger giận dữ quay sang nói với Nightingale:

- Thế nghĩa là sao? Cậu móc đầu ra thẳng cha mồm mép thế hả?

Miller, vóc to lớn, da bóng nhẫy, đầu hói trước tuổi, nói:

- Ở đồng rác chứ còn ở đâu!

Fenner bước nhanh đến bên gã và vả liền hai cú lên miệng gã.

Khẩu súng đã nằm trong tay Nightingale.

-Thôi! Không đánh nhau! Tôi xin!

Fenner không ngờ bọn chúng lại nể Nightingale như vậy. Cả bọn đứng yên, không động đậy. Ngay Reiger cũng hơi tái mặt.

- Không được đụng đến cậu ta! - Nightingale nói rồi quay sang Fenner - Lại đây!

Giọng hần có vẻ đe dọa và lạnh lùng khiến Fenner đột nhiên rùng mình. Thì ra Curly nói đúng, thằng cha này dám giết người lắm.

Fenner rời khỏi Miller, hai tay thọc túi.

Nightingale nói:

-Tôi không thích các cậu như thế. Tôi dẫn ai đến đây là tôi muốn các cậu đối xử hần hoi với người ta. Đồ thô bỉ, nhìn các cậu mà tôi muốn đo kích thước các cậu để đóng cho mỗi cậu một tấm áo bằng gỗ thông!

Fenner bật cười.

-Nghĩa là cậu muốn quật chúng rồi chôn chúng, có đúng không hả?

Nightingale cất súng vào túi. Bọn còn đồ thở phào nhẹ nhõm.

Reiger cười gượng, nói:

-Trời nóng bức quá đâm dễ nổi khùng với nhau.

Rồi hần mở tủ lấy rượu mời tất cả.

Fenner ngồi cạnh Reiger. Ông đánh giá hấn là tên nguy hiểm nhất trong bọn và cần chú ý đến hấn nhất. Fenner điềm tĩnh nói:

-Đúng là nóng bức làm các cậu mệt mỏi, ông ném một cái nhìn nghi ngờ. – Bản thân tôi cũng mất cả hứng.

Reiger nói:

-Thì tôi có nói gì đâu? Cậu đã đến đây thì tự nhiên.

Fenner nhấp một ngụm, hờ hững nói.

- Carlos có nhà không?

Reiger ngạc nhiên, trợn mắt:

-Carlos bận không tiếp khách. Tôi sẽ nói với sếp là cậu đến.

Fenner uống cạn ly rượu rồi đứng lên. Nightingale cũng định đứng lên, nhưng Fenner đưa tay ngăn lại. Rồi nhìn lần lượt vào mặt từng người, Fenner nói:

-Thôi được, cũng tốt thôi. Tôi tưởng sẽ gặp ở đây những người ra hồn, thì ra tôi nhầm. Loại các cậu mình không cần đến. Các cậu tưởng các cậu làm vương làm tướng ở cái đất này. Các cậu tưởng các cậu ghê gớm lắm. Nhưng tôi thấy các cậu chỉ là hạng xoàng. Tôi nghĩ có lẽ Noolen khá hơn. Tôi thử đi gặp hấn xem có hơn các cậu không. Sợ cũng lại chẳng ra gì. Tôi nghe nói Noolen là một thằng theo đuôi. Nếu vậy thì tốt. Tôi sẽ tạo cho hấn ta thành thằng cừ khôi. Thà như thế còn thú vị hơn là mất thời giờ với lũ xoàng xĩnh như các cậu.

Reiger thò tay vào túi nhưng Nightingale đã chĩa súng về phía hắn.

-Rút tay ra! - y quát.

Bốn tên ngồi im, nét mặt uất ức. Nhìn chúng mà Fenner muốn cười phá lên.

Nightingale nói:

- Chính tôi bảo cậu ta đến đây, nếu cậu ta không thú các cậu thì để cậu ta đi. Tôi coi bạn của Crotti là bạn của tôi.

- Hôm nào tôi sẽ gặp cậu, - Reiger nói với Nightingale.

Fenner đi ra. Lúc ông qua cửa, gã ngồi canh không thềm nhìn ông. Fenner dùng thang máy xuống tầng trệt. Người bảo vệ trông không có vẻ lạnh nhạt. Fenner bèn hỏi bác ta, có biết Noolen ở đâu không. Bác ta trả lời là Noolen có một văn phòng gần phố Duval. Fenner bèn gọi tắc xi để đi.

Văn phòng của Noolen đặt trên gác một cửa hiệu. Fenner phải leo không biết bao nhiêu bậc thang mới lên đến một cánh cửa có ô lấp kính mờ. Lúc Fenner bước vào, cô thư ký ngực mông đều lép, trạc ba mươi tuổi đang đánh máy, ngược lên nhìn bằng cặp mắt nghi ngờ.

Fenner cười rất tươi với cô, bởi ông nghĩ chắc ít khi có ai cười với cô.

-Noolen có nhà chứ?

-Sếp đang bận. Ông là ai?

- Ross. Dave Ross. Cô báo với cậu ta là tôi không có gì để bán đâu. Rằng tôi cần gặp cậu ta ngay lập tức.

Cô thư ký đứng dậy, bước đến một cánh cửa ngay sau lưng cô. Fenner để cô ta đi trước một chút, rồi sải chân theo sát, cùng một lúc với cô vào phòng giấy bên trong.

Noolen trạc bốn mươi tuổi, tóc đen, bụng phệ, cằm hai lớp và mũi khoằm. Mi mắt nặng, sụp xuống và cái nhìn lén lút. Y nhìn nhìn Fenner rồi hỏi cô thư ký:

-Ai thế? - giọng y như chó sủa.

Cô thư ký quay lại thấy Fenner, ngạc nhiên.

- Ông ra ngoài đi!

Không thèm nghe cô gái, Fenner đi thẳng đến bên bàn giấy to. Ông nhận thấy những vết rây mỡ trên áo vét của Noolen, bàn tay nhớp nhúa và những móng tay cẩu bần của y. Nightingale nói rất đúng: "Noolen là đứa theo đuôi!"

- Tôi là Ross, - Fenner nói. - Thế nào?

Noolen ra hiệu cho cô thư ký và cô ta bước ra, đóng sập cửa lại.

- Ông cần gì? - Noolen cau mày hỏi.

Fenner chống tay lên bàn, cúi xuống nói với y.

- Tôi cần kiếm việc ở đây. Tôi đã gặp Carlos. Hắn không muốn biết gì hết. Cậu là người thứ hai trong bản danh sách của tôi. Thế là tôi đến gặp cậu.

- Ai giới thiệu cậu đến gặp tôi? - Noolen hỏi.

- Crotti.

Noolen ngấm những móng tay đen kịt.

- Carlos không muốn nhận cậu à? Tại sao?

Trong giọng nói của Noolen có chút móc máy.

- Hắn chưa gặp tôi. Tôi chỉ mới gặp lũ bù nhìn rơm của hắn. Thế là tôi đủ biết. Chỉ thấy mấy thằng cha đó tôi đã ớn cả người. Thế là tôi ra ngay.

- Tại sao cậu đến gặp tôi?

Fenner cười toác miệng:

- Bởi tôi nghe nói cậu là thằng chuyên theo đuôi. Tôi nghĩ tôi có cách chữa cho cậu cái thói ấy.

Mặt Noolen dần dần đỏ lên.

-Chúng nó nói thế hả?

-Thế đấy. Hai thằng chúng ta có thể dành ra năm phút để cười bọn ngu xuẩn ấy.

-Cậu nói thế nghĩa là sao?

Fenner khoèo chân móc một cái ghế, kéo lại rồi ngồi xuống. Ông cúi đầu, nhấc một điều xì gà nhỏ màu xanh trong hộp. Fenner chậm chạp đốt điều xì gà. Noolen chăm chú nhìn Fenner chưa hiểu ra sao.

Fenner chậm chạp đuổi chân, nói:

- Cần nhìn sự việc theo cách của tôi... Crotti khuyên tôi đến làm ăn vùng đất này. Tôi muốn kiếm nhiều tiền mà không phải đổ mồ hôi, giống như các cậu thôi. Crotti bảo tôi: "Carlos hoặc Noolen"! Bằng Carlos thì quá lo thế thủ, không muốn nhận tôi. Thậm chí tôi cũng chưa gặp được Carlos. Còn cậu, tôi vào và thấy cậu ngồi với một con bé ngực lép như tờ giấy. Tôi nghĩ bụng: tại sao Crotti lại bảo mình đến gặp Noolen nhỉ? Hay ngày xưa cậu đã từng vùng vẫy nhưng bây giờ suy tàn rồi mà Crotti ở xa chưa biết? Mà cũng có thể cậu tài ba thật và tất cả những thứ này chỉ là cái vỏ? Tôi cân nhắc và thấy có lẽ tôi với cậu, ta có thể cộng tác...

Noolen nhún vai rồi lắc đầu:

-Hiện giờ thì chưa được. Tôi không quen Crotti. Mà cũng chưa nghe thấy nói đến tên cậu ta bao giờ. Tôi cũng chưa tin cậu đến là do Crotti giới thiệu. Theo tôi đánh giá lúc này thì cậu chỉ là thằng ăn cắp vặt và bây giờ muốn làm một cú lớn. Tôi không cần đến cậu và tôi hy vọng sẽ không bao giờ cần đến.

Fenner đứng dậy, vươn vai rồi ngáp.

- Tốt lắm. Càng có dịp cho tôi xả hơi ít bữa. Bao giờ cậu suy nghĩ chín, cậu có thể tìm tôi ở khách sạn Haworth. Và nếu cậu quen Nightingale thì cậu hỏi lão ta về tôi. Nightingale sẽ cho cậu biết tôi là thằng biết chống trả lắm.

Fenner hát đầu chào Noolen rồi đi ra. Ông đi tắc xi về khách sạn và gọi món thịt bò rán ngồi ăn.

Trong lúc Fenner đang ngồi ăn, Nightingale vào, ngồi xuống cạnh bàn.

-Cậu ngăn công việc đóng quan tài rồi hả?

Fenner hỏi, miệng nhồm nhoàm. - Hay làm ăn kém quá?. '

Nét mặt Nightingale có vẻ băn khoăn.

-Lúc này, lẽ ra cậu không nên bỏ đi như vậy.

- Sao? Không nên à? Nhưng tôi không thích bị ai tiếp như tiếp một con chó.

- Cậu đừng làm. Reiger không phải là thằng cha thối chí đâu. Cậu đừng xử sự như thế với hắn...

-Thật à? Vậy cậu nói cho tớ nghe đi.

Nightingale gọi bánh mì đen, pho mát và ly sữa. Khi hầu bàn bưng đến, Nightingale nói tiếp:

- Cậu đưa mình vào tình thế dớ dẩn.

Fenner đặt dao và nĩa xuống, cười rất tươi:

- Chà, mình thấy khoái cậu rồi đấy, Nightingale. Cho đến lúc này, cậu là đứa duy nhất đã giúp mình. Cậu đừng bỏ mình nhé. Sẽ đến lúc mình có ích cho cậu đấy.

Nightingale nheo mắt chăm chú nhìn Fenner qua hai mắt kính rất dày. Một tia nắng xiên chéo từ ngoài vào làm hai mắt kính lóe sáng.

- Nhưng cũng có thể, cậu sẽ làm cho tôi lụn bại đấy, - hấn lạnh lòng đáp.

Fenner lại tiếp tục nhai.

- Cái mảnh đất chết tiệt này!

Ăn xong, Fenner đứng dậy không thèm đợi Nightingale:

- Tôi để cậu ngồi lại! Hẹn hôm khác gặp nhau.

-Ta sẽ trò chuyện bổ ích hơn, - Nightingale gợi ý.

Fenner bỏ mũ, thọc tay vào tóc.

-Chưa biết. Tôi chưa biết. Trong khi chờ đợi, tôi kiếm chút tiền tiêu vặt vậy. Cái nóng ở đây làm tôi ngán rồi.

Fenner quay về khách sạn, lên phòng nằm duỗi dài trên giường. Vừa nhắm mắt ông đã ngủ thiếp luôn.

Chuông điện thoại đánh thức Fenner. Ông hốt hoảng ngồi phắt dậy. Nhìn đồng hồ, thấy đã ngủ suốt hai tiếng đồng hồ. Ông nhắc máy. Tiếng ở đầu dây kia:

- Cậu đến khách sạn Flagler ngay lập tức. Sếp muốn gặp cậu:

Fenner cau mặt:

- Bảo hấn là sáng nay tôi đến rồi. Tôi có lệ không đến đâu hai lần.

Fenner đặt máy xuống.

Lại nằm xuống giường, nhắm mắt. Được một phút, chuông điện thoại lại reo. vẫn tiếng người lúc này:

- Cậu nên đến. Carlos không thích kẻ nào bắt ông ta chờ lâu.
- Bảo Carlos là hấn đến đây, nếu hấn muốn gặp tôi.

Fenner lại đặt máy xuống. Lần này ông suy nghĩ một chút rồi mới đặt hấn.

Nghe tiếng chuông lần thứ ba, Fenner không nhắc máy mà sang phòng tắm, vục đầu vào nước lạnh. Sau đó ông uống một ly đầy whisky, mặc áo vét, đội mũ, xuống nhà.

Mặt trời như đổ lửa. Không khí oi đến mức Fenner gần như ngạt thở. Phòng khách dưới nhà rất ít người. Fenner ngồi vào ghế nệm gần cửa sổ ra phố. Ông đặt mũ xuống đất, nhìn phố xá qua ô kính cửa sổ.

Fanner nghĩ, khó đẩy việc điều tra tiến tới nếu không đi tìm em gái của Marian Daley. Ông tự hỏi không biết cảnh sát đã tìm thấy những bộ phận thân thể của Marian và xác hai tên Cuba chưa. Và không biết lúc này Paula đang làm gì.

Fenner ngấm đường phố kéo dài hun hút. Đột nhiên một chiếc xe hơi lớn lao đến, đỗ xích kiềng thô bạo trước cửa khách sạn.

Fenner co người ngồi lọt thỏm vào ghế nệm, kéo mũ sụp xuống che mặt.

Trong xe có bốn mạng. Chỉ lái xe ngồi lại còn ba tên bước ra. Fenner nhận thấy Reiger và Miller, còn tên thứ ba ông chưa nhận ra.

Chúng đi nhanh vào khách sạn, nheo mắt để nhìn cho rõ trong bóng tối, vẽ tìm ai. Reiger thấy ngay Fenner, bèn tiến về phía ông.

Fenner hé mở mắt nhìn gã rồi nói giọng thản nhiên:

- Cậu tìm ai? Nhân viên khách sạn vừa chạy đi đâu rồi.
- Carlos muốn gặp cậu. Cậu đến đi.

Fenner lắc đầu:

- Nóng bức quá. Bảo hẳn là để hôm khác.

Hai tên kia áp sát hai bên Fenner. Mặt mũi chúng hung hãn.

- Cậu có đi không? - Reiger hỏi rất khế. - Hay phải để bọn tao điệu đi?

Fenner chậm chạp đứng dậy:

- Nếu vậy thì...

MƯỜI HAI NGƯỜI HOA VÀ MỘT CÔ GÁI

James H. Chase
dtv-ebook.com

Chương 10

Carlos còn trẻ. Khoảng giữa hai mươi và hai mươi năm. Da y rúm nắng như da thuộc, môi mỏng như tờ giấy và đỏ như ứa máu. Trông tưởng hắn bị ai cửa cổ họng và đưa vết cửa đó lên đặt bên trên cằm hắn.

Mũi hắn nhỏ xíu nhưng lỗ lại to. Mắt to, lông mi dài và rậm. Màu mắt của hắn lại màu khói:

Hai tai hắn không vênh ra mà áp sát vào thái dương. Thoạt nhìn không thấy Carlos xấu, nhưng càng nhìn càng thấy hắn dị dạng. Cái miệng trở nên vô cùng tàn bạo và như không có tai. Nhất là cặp mắt hắn, người khác nhìn vào, càng nhìn càng thấy ghê sợ. Cặp mắt như thể bằng lòng trắng trứng và phủ một lớp khói.

Reiger trình sếp Carlos:

- Dave Ross!

Nói xong Reiger kéo Budsey ra ngoài.

Fenner gật nhẹ đầu ra ý chào rồi ngồi xuống. Ông giữ khoảng cách khá xa để tránh mùi cần sa của điều thuốc marihuana phả ra.

Carlos giương cặp mắt màu khói trắng đã nhìn Fenner rồi cất giọng khàn khàn nghe rất chối tai:

- Cậu muốn gì?

-Sáng nay tôi đến định gặp cậu,-Fenner nói.- Nhưng mấy thằng cha kia bảo cậu đang bận... hay gì đó... Tôi không quen bị ai đối xử kiểu ấy, thế là tôi bỏ về. Bây giờ đêm tôi chẳng còn thấy hứng thú gì gặp cậu nữa.

Carlos thò chân xuống đất, ngồi thẳng dậy trên đi văng.

- Tôi phải cảnh giác. Phải thế. Khi biết cậu đến thành phố này, tôi đã gọi điện thoại đường dài cho Crotti. Tôi muốn biết đôi chút về cậu đã. Thế là đúng, cậu công nhận chưa?

-Tất nhiên rồi.

Cặp mắt Fenner nheo lại.

-Crotti bảo cậu là loại làm ăn đứng đắn.

-Thế thì sao? - Fenner nhún vai nói.

- Tôi có thể dùng cậu. Nhưng cậu phải chứng minh cho tôi thấy cậu là loại tôi cần.

- Tùy thôi. Nhưng có khi cậu cũng không phải loại tôi cần

Carlos mỉm cười. Nụ cười không vui vẻ chút nào.

- Có vẻ cậu tự tin quá đấy. Kể ra đấy cũng không phải khuyết điểm.

Fenner đứng dậy.

-Tôi chống trả, có vậy thôi. Sao bây giờ?

Carlos cũng đứng lên.

-Cậu ra chơi bởi trò chuyện với anh em ngoài kia. Sau đây tôi sẽ đưa cậu ra căng. Tối phải ra đây làm một việc. Cậu sẽ thấy và tôi tin cậu sẽ lý thú.

-Cậu ghi tên tôi vào danh sách trả lương chứ?

-Hai trăm đô mỗi tuần, được chưa? Đây là trả tạm cho đến khi tôi biết rõ khả năng của cậu. Cậu thấy thế nào?

- Nhưng thời gian này ngắn thôi nhé? - Fenner nói nghiêm túc. - Bởi hai trăm tôi tiêu vặt chưa đủ.

Nói xong Fenner đi ra, khép cửa lại.

*

* *

Một tiếng đồng hồ sau Fenner, Carlos, Reiger và Budsey vào một hiệu bán sản phẩm bằng sữa rất đông khách. Những cặp mắt tò mò nhìn tốp người trông không bình thường này đi ngang qua, vào trong rồi ra lối cửa sau. Cửa này được ngụy trang bên ngoài bằng một tấm màn rộng, như cửa dành cho diễn viên ở hậu trường sân khấu.

Fenner thấy Bugsey rất tha thiết muốn làm thân với ông. Y thấp, to ngang và đang đà to ngang thêm. Mặt tròn như vàng trắng rằm,

mắt nhỏ lúc nào cũng như đang cười và hai môi to như hai chiếc xúc xích.

Reiger thì căm ghét Fenner và cả hai đều biết như vậy. Cho nên hấn đi với Carlos, còn Fenner đi với Bugsey.

Họ đi dọc theo một hành lang dài, tối tăm và im ắng, xuống một loạt bậc thang. Fenner thấy đây là một gian hầm. Đến một cửa, Carlos lấy chìa khóa trong túi ra mở. Họ bước vào.

Gian hầm khá rộng. Fenner nhận xét thấy muốn đóng cánh cửa, Bugsey phải đập rất mạnh. Cánh cửa rõ ràng rất nặng và khi đóng vào tạo nên một tiếng khẽ và trầm. Chỉ có hai ngọn đèn ở cuối phòng còn cả phần bên ngoài tối om. Carlos và Reiger đi về phía ánh đèn. Fenner đứng lại chờ Bugsey. Ông nhìn Bugsey bằng cặp mắt dò hỏi: ta có nên đến đó không?

Bugsey bấu môi:

- Bàn giấy của sếp đấy, - y nói khẽ.

- Thế chúng ta làm gì, tôi và cậu? - Fenner hỏi - Ngồi nhìn chẳng?

Bugsey gật đầu.

Carlos đã ngồi vào sau chiếc bàn rất lớn, bên dưới một ngọn đèn điện.

- Dẫn nó đến đây! - hấn ra lệnh cho Reiger.

Reiger đi vào góc phòng tối om. Lúc quay ra, gã lôi một người đàn ông đi theo. Đúng là "lôi" bởi Reiger túm cổ áo vét của người lạ, kéo đi sềnh sệch trên sàn, như ta lôi một bao tải than. Không cần

nhìn xem người lạ làm gì, Reiger lôi ông ta đến chiếc ghế ngay cạnh Carlos rồi hất ông ta ngồi lên đó.

Fenner nghiêng đầu nhìn. Đây là một ông già người Hoa. Ông ta mặc bộ âu phục nhàu nát. Ông ta ngồi bất động, như thể bị đặt lên đó chứ không phải ông ta tự ngồi. Hai chân bắt chéo, hai tay cũng chéo, thọc vào hai nách. Lưng ông ta còng xuống như gấp làm đôi.

Fenner đưa mắt nhìn Bugsey, thấy y lại bĩu môi, nhưng lần này y không nói gì.

Reiger đã bước đến người Hoa, lật mũ ông ta, nắm đuôi sam kéo giật ra phía sau, bắt ông ta phải ngửa mặt lên.

Fenner tiến lên một bước nhưng dừng lại ngay. Khuôn mặt người Hoa ánh lên trong luồng ánh sáng của ngọn đèn điện. Da mặt căng như mặt trống. Môi vều lên lộ hàm răng. Hai mắt trũng sâu.

Carlos hỏi người Hoa:

- Mày chịu viết không? Viết cái lá thư tao nói ấy?

Người Hoa không trả lời. Reiger giật mạnh đuôi sam rồi lay làm mặt người Hoa nhăn lại đau đớn mỗi khi bị kéo sang chiều khác

Carlos mỉm cười:

- Đúng là đầu bằng đất thô, không có xương cổ! Mày thấy không, Reiger?

Carlos mở ngăn kéo lấy ra một thứ gì đó đặt lên bàn.

- Đặt bàn tay hấn lên bàn. Reiger.

Reiger bèn nắm cổ tay gầy guộc của người Hoa, kéo mạnh. Nhưng người Hoa vẫn cố giữ bàn tay giấu kín trong nách. Cố giữ đến cùng. Phải một lúc lâu Reiger mới lôi được bàn tay người Hoa ra.

Bây giờ Fenner mới nhìn thấy bàn tay ấy. Mồ hôi trên trán người Hoa chảy dòng dòng. Tiếng rên đau đớn của ông ta nghe khe khẽ và đều đều liên tục.

- Lạy Chúa, thế là thế nào vậy? - Fenner khẽ hỏi Bugsey.

Bugsey làm một cử chi nhưng không nói gì. Fenner nhìn người Hoa không rời mắt.

Bàn tay gầy guộc cong lại như cái móng vuốt của loài chim lớn từ từ ló ra. Rồi ông già thét lên: Reiger đã túm được cổ tay ông ta, đặt bàn tay ông ta lên bàn. Fenner nhìn thấy những mảnh giẻ dầm máu quần vào các ngón tay ông ta.

Carlos đẩy tới trước mặt ông già người Hoa cuốn vở, lọ mực và cây bút lông.

- Viết đi, - hấn ra lệnh.

Người Hoa không đáp cũng không nhúc nhích.

Carlos đưa mắt cho Reiger. Reiger giật những mảnh vải dầm máu quần vào bàn tay người Hoa.

Fenner cố gìm một tiếng thét kinh hoàng. Những ngón tay của ông già người Hoa nát bươm. Những mẩu bẹ, rách, dầm máu đỏ.

Không ghìm nổi, Fenner thốt lên một tiếng kêu bị nén lại:

- Lạy Chúa tôi!

Carlos ngẩng đầu, nhìn về phía có tiếng kêu. Hắn nhìn thấy Fenner.

- Cậu lại gần đây mà xem.

- Ngồi đây tôi cũng nhìn rõ, - Fenner điềm tĩnh nói.

Carlos nhún vai. Hắn nhắc vật lúc nãy lấy trong ngăn bàn ra rồi thản nhiên đặt nó lên một ngón tay của ông già người Hoa. Ông già không hề cố gắng rút lại. Ông vẫn ngồi nguyên tại chỗ, bất động, rên rỉ khe khẽ như con chó vừa bị đánh đau. Reiger giữ chặt cổ tay ông già trên bàn.

Carlos nói:

- Mà làm tao ngán đến tận cổ rồi, thằng Tàu chết tiệt kia. Mà chịu viết hay không chịu nào?

Ông già người Hoa không đáp. Carlos bèn nghiêng răng vặn chiếc đinh ốc có tai của dụng cụ hắn vừa đặt lên ngón tay ông già. Thì ra đó là một cái ê tô nhỏ. Ông già nghiêng răng chịu đựng. Tên Reiger bèn nhắc cổ tay ông già lên cao, quật bàn tay ông rất mạnh xuống bàn liên tiếp mấy lần. Ông già nghiêng răng, nước mắt trào ra, nhưng vẫn chỉ rên rỉ. Lúc này tiếng rên rỉ nghe rùng rợn.

Fenner từ từ quay mặt đi. Ông đã quen nhìn thấy những cảnh rùng rợn, nhưng cảnh tượng này vượt quá sức chịu đựng của ông. Ông nắm cánh tay Bugsey.

-Nếu cậu không giảng cho tôi nghe thế kia là sao, tôi sẽ chạy lên ngăn chúng lại.

Mặt Bugsey tái nhợt. Y nói nhanh:

- Ông lão già có ba con trai ở trong nước. Sếp muốn lôi kéo ba thằng con đó vào lưới của sếp. Bởi mỗi thằng đem lại cho sếp tám ngàn đô.

Tiếng reo khoái trá vọng đến từ đầu phòng phía kia. Fenner quay đầu lại nhìn. Ông già người Hoa đang viết. Carlos đứng bên cạnh, chăm chú nhìn chữ ông già viết lên trang vở.

Viết xong, ông già ngửa người ra lưng ghế. Fenner nghe thấy tiếng rên rỉ đau đớn của ông:

- Bỏ ra... bỏ ra... bỏ ra...

Cái ê tô nhỏ vẫn kẹp trên ngón tay ông già.

- Tất nhiên chúng tao sẽ bỏ,- Carlos nói.- Lẽ ra mày chẳng nên ương bướng như vậy, đồ ngu!

Carlos cầm chiếc ê tô giật mạnh ra. Ông già vội nhắm nghiền mắt lại. Fenner quay đi không dám nhìn. Ông già thét lên một tiếng rồi gục đầu xuống. Ông ngã bổ chửng về phía trước.

Mặt lộ vẻ ghê tởm. Carlos lấy ra khẩu súng ngắn tự động, bước nhanh đến bên ông già người Hoa, dí nòng súng vào thái dương ông bóp cò. Tiếng súng vang to trong gian phòng lặng lẽ.

Carlos nhét súng vào túi, quay vào chỗ, ngồi xuống bàn. Hắn nhắc trang giấy ông già người Hoa viết, cẩn thận gấp lại nhét vào ví.

-Cậu bảo Nightingale nhét lão già vào một áo quan nào đó,- hắn bảo Reiger.

Rồi Carlos bước đến trước mặt Fenner, nhìn ông.

- Cậu thấy sao? Thú công việc này chứ?

Fenner muốn đập vỡ mặt hắn, nhưng ông điềm tĩnh nói:

- Tôi biết cậu làm thế là đúng, nhưng tôi thấy cậu hơi quá tay.
Carlos cười vang.

- Ta lên trên kia, tôi sẽ giảng cậu hiểu.

Đang trong gian hầm địa ngục, lên đến tiệm giải khát trên mặt đất Fenner tưởng như đây là thiên đường. Ông ngồi xuống bên bàn, hít liền một lúc ba hơi dài không khí trong lành. Carlos kéo ghế ngồi đối diện với Fenner. Thấy không có việc gì, Reiger kéo Bugsey ra phố.

Carlos lấy ra bao thuốc sợi, quấn một điếu thứ thuốc lá vàng nâu thái rất mảnh. Một cô gái lai đen bưng đến cho họ hai tách cà phê đặc sánh, rất nặng. Lúc cô đi ra, Carlos ghé vào tai Fenner nói:

- Bây giờ cậu hiểu công việc là thế nào rồi chứ? Nếu không thấy thú, cậu cứ nói thẳng. Bây giờ cậu rút lui vẫn còn kịp. Nếu cậu thấy thú, tôi sẽ nói tỷ mỹ với cậu. Chỉ có điều... cậu đã nhập cuộc rồi thì không được bỏ. Cậu thấy sao, Ross?

Carlos nói xong, nhìn Fenner cười, nụ cười lạnh buốt.

Fenner gật đầu:

- Tôi thấy thú. Được đấy.

-Cứ nghĩ đi. Tên nào đã nhập băng của tôi mà vô cớ bỏ cuộc là tôi không để yên đâu! Nhớ là như thế.

-Đừng ngại! Còn nếu cậu chưa tin thì tôi chuồn ngay từ bây giờ.

Carlos nhấp một ngụm cà phê, đưa cặp mắt lơ lơ nhìn khắp quán giải khát. Rồi đột nhiên hắn nói:

- Trên bờ biển phía Tây, nhu cầu nhân công rất lớn, loại nhân công rẻ mạt người Hoa. Tôi nói rẻ mạt có nghĩa là rẻ mạt. Chính quyền Hoa Kỳ không muốn cho bọn lao động người Hoa lọt vào đây. Đúng là thối. Nhu cầu thì lớn, người ao ước sang đây làm thì nhiều, vậy mà lại cấm! Tôi bèn khai thác tình trạng đó. Tôi cung cấp nhân công rẻ mạt đó cho thị trường. Tôi nhập lao động người Hoa...

MƯỜI HAI NGƯỜI HOA VÀ MỘT CÔ GÁI

James H. Chase
dtv-ebook.com

Chương 11

Fenner gật đầu:

- Nhập bất hợp pháp?

- Tất nhiên. Mà để thôi. Dọc bờ biển ở đây có hàng ngàn chỗ tàu có thể cập bến. Bọn biên phòng không cản trở gì được tôi. Thỉnh thoảng lắm tôi mới bị một chuyến hồng còn nói chung đều trót lọt.

Fenner gãi đầu.

- Nhưng sao lại ra tiền được?

Carlos nhe răng:

-Vậy là cậu vẫn chưa hiểu đầu đuôi và những đích đích. Nghe cho kỹ đây này. Trước hết, bọn Tàu thềm rõ rã sang Mỹ làm ăn. Tôi bắt mối với một thằng cha Cuba ở La Havana. Thằng cha này liên hệ rất chặt với đám dân muốn di tản ra khỏi lục địa Trung Hoa. Bọn ấy trả tiền cho thằng cha Cuba kia để hắn ta lén lút chở chúng qua Vịnh Mê hi cô vào đất Mỹ. Vì hám sang đây kiếm sống, bọn Hoa sẵn sàng cho thằng Cu ba kia mỗi tên từ một đến hai ngàn đô. Bọn tôi chở mỗi chuyến ca nô mười hai tên người Hoa. Khi chúng đã xì tiền ra và lên tàu của tôi rồi thì chúng là tài sản của tôi. Tôi thu xếp đưa

chúng sang miền Tây. Mỗi tên người Hoa, tôi bán được tối thiểu một ngàn đô.

Fenner nhăn trán, hỏi:

-Nghĩa là cậu thu tiền của người Hoa để đưa lậu họ vào đất Mỹ sau đấy lại đem bán chúng được thêm món tiền nữa?

Carlos gật đầu.

-Đúng thế. Vụ làm ăn này kiếm hai lần. Cậu thấy không: một kiểu làm ăn rất bở. Mỗi tuần tôi làm năm chục thùng Hoa. Kể cả tiền chúng xì ra lần tiền bán chúng, tôi thu mỗi tuần sáu mươi ngàn đô.

. Fenner nhenh lại:

- LạyChúa! Nhưng tại sao bọn chúng không kiện cáo? Bọn người Hoa ấy?

- Dám kiện? Chúng không dám hé răng ấy chứ. Đã nhập cư bất hợp pháp, lại còn "Lạy ông tôi ở bụi này" để lãnh vài năm tù hoặc bị trục xuất về quê hương và lãnh án tù ở đó sao? Tôi bán bọn chúng sang miền Tây và lên vùng phía Bắc. Chúng chịu làm đủ thứ việc vất vả, bần thỉu nhất: nấu ăn, khâu vá, giặt là...

- Tại sao lúc này cậu bắt thằng già kia viết?

Carlos nhìn Fenner một lúc lâu rồi nói:

- Tớ lộ ra cho cậu nhé, Ross?

Hắn nhìn chằm chằm vào Fennet để thăm dò xem có nên "lộ bêm" ra cho thằng cha mới quen này không. Fenner cũng giương mắt nhìn lại. Ông nói:

- Cậu sợ à? Chuyện ghê gớm đến thế kia à? kể đi!

- Lão già có ba thằng con trai đang sống bên Trung Hoa. Trong khi bên này bao nhiêu hàng cũng vẫn thiếu. Thế là tôi sai đem thằng già ấy đến đây, bảo viết thư cho ba đứa con khuyên chúng di tản sang đây. Viết thư kể chúng rằng kiếm tiền bên này rất dễ và cuộc sống rất sang là ba thằng ngu kia sẽ sang. Bọn Tàu chỉ tin vào họ hàng thân thích...

Fenner đẩy ghế lui ra.

- Vậy công việc của tôi sẽ là những gì?

- Cậu có thích việc chở hàng qua eo biển không? Tôi đang chuẩn bị thêm một chiếc ca nô máy rất khỏe. Độ vài ngày nữa thì xong.

Fennet gật đầu.

- Được đấy. Hợp với tôi. Vậy mỗi ngày tôi đều đến gặp cậu xem bao giờ xong chiếc ca nô ấy. Khách sạn cậu ở quá sang, tôi không quen. Tôi thích ở loại khách sạn bình thường. Lúc này Haworth là hợp với tôi.

Carlos nhún vai:

-Tùy cậu. Bugsey sẽ giữ liên hệ thường xuyên với cậu.

Fennet đẩy ghế đứng lên.

-Ôê!

Rồi Fenner bước ra ngoài quán, để Carlos ngồi lại một mình. Fenner ra đến phố, cảm thấy Bugsey hình như đang ở sau lưng.

Ông quay đầu lại, thấy y, bèn đứng lại chờ. Bugsey bước lên. Hai người đi với nhau.

Fenner nói:

-Vụ áp phe này khủng khiếp, cậu thấy sao?

Budsey gật đầu:

-Đúng thế. Vậy ra cậu yếu bóng vía đấy. Nhưng lại ra tiền...

Fenner nhìn Budsey, hỏi:

-Cậu kiếm khá không?

-Khá. Đủ chi, - Bugsey vội nói.

Họ đi dọc theo bờ kè. Fenner nhận thấy Bugsey có vẻ chất phác.

- Cậu kiếm bao nhiêu mỗi tuần? - Fenner hỏi.

- Hai tờ.

- Ít thế?

- Kể ra cũng ít. Nhưng thời buổi khó khăn này...

Fenner gật đầu tán thành.

Đi dọc theo bờ kè, họ nhìn những tàu thuyền đang chạy ngoài biển. Đột nhiên Fenner đứng lại. Ông vừa nhắc thấy một chiếc du thuyền rất to đang thả neo gần đó.

- Con tàu đẹp quá!

Bugsey nheo mắt để nhìn cho rõ.

- Mình cũng thèm có một du thuyền như thế.

Fenner tò mò nhìn y.

-Cậu định dùng thứ diêm dúa ấy làm gì, Bugsey?

Bugsey thở dài:

-Mình ấy ư? Mình sẽ đem một tốp con gái xinh đẹp lên, cho chúng đi chơi ngoài biển. Đến giữa eo biển, mình bắt mỗi đứa phải hầu mình theo một kiểu. Đứa nào không chịu, mình thả cho bơi vào bờ. Đấy, mình sẽ dùng du thuyền làm thứ giải trí như thế.

Nhưng Fenner đã không nghe Bugsey nói nữa. Ông đang nhìn cô gái vừa bước trong ca bin

chính ra.

MƯỜI HAI NGƯỜI HOA VÀ MỘT CÔ GÁI

James H. Chase
dtv-ebook.com

Chương 12

Tóc cô ta màu vàng đỏ. Cặp vú cao, chân dài, bàn chân nhỏ nhắn, cô mặc quần âu trắng, dép đỏ và áo săng đai [1] cổ lọ cũng đỏ chót. Fenner thấy tim đập rộn ràng. Ông đã biết cô gái này là ai. Sự giống nhau là không thể làm được. Chính là em gái của Marian Daley.

Bugsey cũng đã nhìn thấy cô ta. Y thốt lên một tiếng huýt sáo.

- Lạy Chúa! Con bé ngon lành quá!

- Cậu biết nó à?

- Biết sao được? Nếu biết mình chịu đứng yên thế này à?

Trông Bugsey lộ vẻ thèm thuồng. Y nói tiếp:

- Cậu nghĩ sao? Cặp vú kia là vú thật hay vú giả? Được bơm ở mỹ viện bên Paris chẳng?

Fenner không nghe y nói. Ông đang đọc tên du thuyền kẻ ở mũi tàu:

NANCY W.

Rồi đi tiếp, Fenner nói với Buesey:

- Tại có cậu đi cùng, nếu không mình đã tán con bé kia rồi.

Buesey nhe răng cười:

- Không ăn thua đâu. Con bé đó là loại gái cao cấp. Nó không đời nào đi với loại rách chúng mình đâu.

Fenner kéo Buesev vào một quán rượu:

- Có lẽ cậu nói đúng. Nhưng mình vẫn muốn thử xem sao.

Fenner nói với bồi, lúc ông gọi đồ uống:

- Ngoài kia có chiếc du thuyền đẹp quá.

Người bồi hờ hững nhìn ra ngoài cửa quán, gật đầu.

- Hai ông dùng gì?

Fenner lấy hai ly rượu gin. Khi người bồi quay lại, ông bắt chuyện.

- Du thuyền kia là của ai thế?

Người bồi gãi tai:

- Du thuyền nào?

- Nancy W.

- Thế thì đúng là đẹp rồi. Của Thayler đây một ông chủ rất giàu.

Bugsey thở dài.

- Phải bộn tiền mới bao được một đứa con gái đẹp nhường kia.

- Thayler à? - Fenner nói. - Thằng cha làm nghề gì?

Người bồi nhún vai.

- Tiêu tiền. Ông ta thuộc loại gặp may hiếm có. Sinh ra đời đã lắm tiền rồi.

- Hắn ta sống ở đây à?

- Có chiếc du thuyền tuyệt vời đó còn cần gì nhà? - người bồi đáp.

Fenner nhấp một hơi cạn nửa ly rượu:

- Còn cô bé kia?

- Làm sao tôi nhớ hết được họ? Nghe đâu ông Thayler móc ngoặc với tòa thị chính để nếm mùi lần lượt tất cả gái đẹp trong vùng.

- Sướng đấy nhỉ? - Bugsey nói. - Hắn có cần người trợ giúp không nhỉ?

Fenner nói:

- Làm cách nào gặp được hắn?

- Gặp ông Thayler ấy à? Ông ta đâu ở cố định nơi nào? Nhưng rất hay mò đến sông bạc của Noolen.

Fenner nhìn Bugsey:

- Noolen có sông bạc à?

Bugsey nhăn răng cười:

- Noolen là đứa theo đuôi, chuyên sống dựa vào đứa khác.
- Bây giờ thì mình bắt đầu tin đúng là như thế, - Fenner nói.

Fenner uống cạn ly rượu, đứng dậy, khoác tay Bugsey ra ngoài trời nắng.

Sòng bạc của Noolen nằm ngay bên ngôi nhà của Ernest Hemingway ở góc phố Oliva và phố Whitehead.

Fenner bảo tài xế tắc xi đỗ lại để ngó xem ngôi nhà của Hemingway, rồi đi tiếp đến sòng bạc.

MƯỜI HAI NGƯỜI HOA VÀ MỘT CÔ GÁI

James H. Chase
dtv-ebook.com

Chương 13

Sòng bạc nằm sâu trong một khu vườn rộng. Hiên nhà hình bán nguyệt. Kiến trúc khá đặc biệt.

Không khí buổi tối ở đây rất oi bức, ẩm ỉ và sực nức những mùi của cảng. Fenner bảo tắc xi đỗ sau một dãy xe hơi đang nhả khách, rồi ông bước lên những bậc thềm rộng.

Các cửa vào đều mở rộng và Fenner nhìn thấy gian tiền sảnh đèn thấp sáng trưng.

Hai gã đàn ông đứng hai bên cửa nhìn Fenner bằng cặp mắt hau háu. Ông đoán đây là vệ sĩ của Noolen. Fenner đi qua tiền sảnh, vào một gian phòng rất rộng, có hai bàn đánh bạc đang hoạt động. Fenner đi vòng xung quanh, hy vọng gặp cô gái trên du thuyền lúc chiều.

Fenner mới vào được năm phút thì một thanh niên vóc bé nhỏ bước đến.

- Ông là Ross? - Cậu ta lễ phép hỏi.
- Có chuyện gì? - Fenner nói.
- Mời ông vào phòng giấy.

Fenner mỉm cười.

- Tôi chỉ đến đây tiêu khiển thôi. Vào phòng giấy để làm gì?

Hai vệ sĩ đứng ngoài cửa đã đi nhanh vào, kẹp hai bên Fenner. Chúng nhe răng cười, nhưng mắt không cười.

- Ông nên vào đó, thưa ông, - cậu trai bé nhỏ nói rất khế

Fenner nhún vai, theo chân cậu ta vào một phòng giấy nhỏ phía bên trái.

Noolen ngồi trong đó. Y đi đi lại lại, rải những bước dài. Đầu cúi, điệu xì gà rất to ngậm miệng. Y đứng lại, ngược nhìn Fenner.

Cậu trai bé nhỏ đóng sập cửa lại ngay trước mũi hai tên vệ sĩ.

Fenner thấy cách ăn mặc của Noolen đã khá hơn. Sạch sẽ và bộ smoking khá hợp với thân thể y.

Noolen hỏi:

- Tối nay cậu đến đây làm gì?

- Mình tưởng đây là nơi công cộng? - Fenner nói, - Tại sao cậu hỏi?

- Bọn tôi không cho tên nào thuộc băng Carlos vào đây.

Fenner bật cười, ngồi xuống ghế nệm bọc da.

- Đừng dờ dẩn như thế, - ông nói.

Mặt Noolen căng thẳng. Y nói dần từng tiếng:

- Ra khỏi đây ngay và đừng bao giờ bén mảng đến đây nữa.

Fenner làm một cử chỉ:

- Bảo thằng bé kia đi ra. Mình cần nói chuyện riêng với cậu.

Noolen ngập ngừng một chút rồi ra hiệu cho cậu bé đi ra ngoài.

- Sao cậu căm ghét Carlos thế? Để làm gì! Cần phải thông cảm với hắn.

- Cậu định chơi cái trò gì vậy? - Noolen hỏi. - Cậu là thằng cha thế nào, tôi vẫn chưa hiểu.

Fenner lấy giọng rất nghiêm chỉnh nói:

- Tôi không thấy... Nhưng thú thật với cậu, nếu mũi tôi ngửi không lầm thì tôi sẽ thực hiện những thay đổi to lớn tại đây. Lúc đó tôi sẽ nhờ cậu một tay. Tôi không ưa Carlos. Kiểu làm ăn của nó làm tôi kinh tởm. Tôi nghĩ tôi sẽ phải diệt hắn.

Noolen cười khẩy.

- Cậu điên rồi. Carlos thừa sức bóp cậu thành cám.

Fenner lắc đầu:

- Cậu tưởng thế. Nhưng sự thật ngược lại. Cậu có muốn thấy thằng cha tởm lợm ấy biến mất không?

Noolen ngập ngừng một chút rồi lắc đầu.

- Muốn. Nhưng mình không tin.

Fenner dăm chiêu nhìn xuống mũi giày:

- Nếu tôi cần hỗ trợ, cậu có lực lượng không?

Noolen ra ngồi cạnh Fenner.

- Có. Nhưng quân tôi không mạnh bằng quân Carlos. Chúng không đủ gan.

Fenner mỉm cười:

- Tôi sẽ huấn luyện chúng. Khi chúng thấy Carlos bắt đầu suy yếu, chúng sẽ dám xông vào.

Noolen bắt chéo hai tay, suy nghĩ một lúc rất lâu. Y nói:

- Cậu không sợ tôi báo Carlos sao?

Fenner nhún vai:

- Cậu làm thế để làm gì? Cậu chỉ cần ngồi ung dung yên ổn trên cặp mông của cậu để chờ mình quét dọn vùng này.

- Xong rồi! Vậy cậu quật đi. Tôi sẽ chỉ nhảy vào khi thấy cậu đã bắt đầu khởi sự. Nhưng liệu đấy, đừng có lấn sang sân của tôi. Chỉ cần cậu chạm vào đất của tôi một chút thôi là tôi không tha cậu đâu.

Fenner đứng dậy.

- Chuyện ấy cậu khởi bản khoản cho đến khi có lệnh mới. Ta sẽ tính đến chuyện đó sau.

Noolen nghi ngờ nhìn Fenner:

- Tôi chưa tin cậu, Ross! Tôi chưa biết cậu nói thật hay nhằm mục đích gì.

- Thằng cha Thayler là loại thể nào? - đột nhiên Fenner hỏi.

- Thayler? Cậu hỏi hắn làm gì?

Mắt Noolen đột nhiên sáng lên.

- Tôi nhìn thấy du thuyền của hắn chiều nay. Nghe nói hắn hay đến đây. Tôi nghĩ gặp hắn cũng hay.

Noolen đứng dậy mở cửa.

- Hắn hiện đang ở ngoài kia.

Fenner đi theo Noolen ra hành lang.

- Chỉ cho tôi. Tôi muốn làm quen với hắn.

Noolen lách qua đám đông, nhìn bên phải lại bên trái.

- Hắn ngồi kia kìa, ghế thứ ba, bên cạnh cô gái tóc vàng ấy.

Fenner nhìn thấy cô gái. Dưới ánh đèn điện sáng trưng, tóc cô có màu vàng ánh đỏ rất đẹp. Cặp mắt thăm lại và cặp môi bóng loáng. Cô ta mặc áo liền váy đen cắt rất khéo.

- Con bé tên gì? - Fenner hỏi giọng hồ hững.

- Gloria Leadler. Ngon lành đấy chứ, công nhận không? Nhưng phần đáng giá nhất của con bé lại lấp dưới gậm bàn kia...

Mặt Noolen đỏ bừng. Mắt chớp chớp và ươn ướt. Fenner ngạc nhiên nhìn y. Noolen nói tiếp:

- Nếu cậu muốn gặp Thayler, cậu phải đợi hấn chơi xong. Hấn không thích ai quấy rầy hấn giữa chừng.

- Cũng được. Nhưng Gloria Leadler là đứa thế nào?

Noolen quay đầu nhìn Fenner:

- Cậu mê con bé rồi hấn?

- Nó có cặp mắt rất hay, - Fenner nói.

Noolen cười khẩy:

- Tôi để cậu ở lại đây. Tôi đang dở một việc trong kia.

Fenner nhìn theo Noolen, tự hỏi không biết y đang dở việc gì. Ông đến ngồi bên quầy rượu ở cuối gian phòng. Ông gọi một ly Whisky gừng ngồi tựa lưng vào thành quầy. Ngồi chỗ này Fenner thấy được đầu và đôi vai Gloria. Ông quan sát cả Thayler. Cao lớn, vạm vỡ, da rám nắng. Mắt xanh biếc, mũi nhỏ, đúng là một tên đàn ông hết sức đẹp trai.

Khi Fenner nhìn lại Gloria, ông thấy cô ta cũng đang nhìn ông. Fenner ngấm cô gái và ngạc nhiên sao hai chị em giống nhau đến thế. Nếu cô ta không phải em gái của Marian Daley thì quả mình là thằng có cặp mắt lợn lộc.

MƯỜI HAI NGƯỜI HOA VÀ MỘT CÔ GÁI

James H. Chase
dtv-ebook.com

Chương 14

Thayler hơi nghiêng đầu về phía Gloria nói gì đó, làm cô ta giật nảy người. Fenner không dám tin chắc, nhưng ông có cảm giác cô ta cười với ông. Hay ông nhìn lầm? Fenner nhìn Gloria rất chăm chú nhưng cô ta đã thôi không nhìn ông nữa.

Vài phút sau, Fenner thấy cô ta nói gì với Thayler rồi đứng lên. Thayler có vẻ không bằng lòng. Y đặt bàn tay lên cổ tay cô gái, nhưng cô ta hất bàn tay y, cười nhạo y rồi bước ra khỏi bàn bạc. Thayler nhìn theo nhưng lại cúi xuống chơi tiếp.

Gloria ra quầy rượu. Hai tên vệ sĩ và gã thanh niên nhỏ bé cũng đang ở đó.

Lúc Gloria đến gần Fenner, ông nói:

- Uống rượu một mình là có tội. Cô muốn ngồi với tôi không?

Không đáp, cô mở ví lấy ra tờ mười đô.

- Tôi lại thích có tội.

Rồi cô lấy một ly gin. Cô gần như quay hẳn lưng lại Fenner. Ông chỉ nhìn thấy một bên tai cô và đường viền của cái cằm.

- Cô Leadler, tôi muốn được nói chuyện với cô.

- Với tôi? - Gloria quay sang nhìn Fenner.

Cô ta nhìn chăm chăm vào Fenner khiến ông bối rối. Fenner có cảm tưởng cô ta lột trần ông ra. Chưa bao giờ Fenner bị ai nhìn kiểu làm ông thấy ngượng đến như vậy.

- Tôi là Ross. Tôi nghỉ ở khách sạn Haworth. Tôi muốn...

Fenner ngừng bật vì thấy Thayler đang sai những bước dài đi về phía họ, mặt đằng đằng sát khí.

- Lạy Chúa! - Y nói với Gloria.- Em chỉ ngồi uống không được sao?

Gloria cười giễu y, Cô nói rành rọt:

- Bởi em thấy ông khách này rất đẹp trai. Đẹp trai khủng khiếp nữa kia.

Thayler lúng túng nhìn Fenner:

- Câm ngay, Gloaria - Y rít răng nói khế.

- Chưa bao giờ em thấy một con đực tuyệt vời như thế này. Anh nhìn hai bàn tay ông ta xem. Rồi cái cổ. Trông cân đối kỳ lạ. Cả cái cách ông ta nghiêng đầu nữa chứ.

Fenner rút ra khăn tay lau mồ hôi trong lòng bàn tay. Rồi ông nốc cạn ly rượu.

-Cô đừng làm ra vẻ mê bàn tay hay cái cổ của người ta, - Thayler nói giọng tàn bạo, - Tôi thừa biết cô mê bộ phận nào của hắn rồi. - Anh mời ông ta uống gì đi, - Gloria nói. - Ôi, sao có người đẹp đến

thế kia! Và anh biết ông ta vừa bảo em thế nào không? Ông ta bảo "Uống rượu mà ngồi một mình là có tội".

Gloria quay đầu, nhướn miệng cười với Fenner.

Thayler nhìn Fenner nói:

- Cút khỏi đây ngay, thằng ngu!

Gloria nhăn mặt:

-Ôi, anh lịch sự một chút nào. Ai lại ăn nói như thế với một gã đàn ông đẹp trai như thế? Ông ta chưa muốn đi đâu.

-Từ tốn một chút chứ anh bạn! - Fenner nói.- Cậu làm gì mà quát tháo thế?

Thayler xông đến, nhưng gã thanh niên nhỏ bé đã len vào giữa. Hắn nói nhỏ gì đó với Thayler. Mặt đỏ bừng lên vì uất giận, nhưng Thayler đành cố nén. Hắn nhìn Fenner từ đầu đến chân rồi quay đi, túm cổ tay Gloria kéo cô gái ra khỏi sòng bạc.

Fenner quay sang hỏi gã:

- Cô ta ăn nói táo tợn đấy chứ?

Gã quay lại nhìn Fenner nói:

- Ông cũng nên ra khỏi đây!

Fenner suy nghĩ một lát rồi bật ngón tay, đi ra. Ông đi nhanh qua tiền sảnh, xuống bậc thềm. Một chiếc tắc xi lập tức lao đến đón. Fenner nhảy lên xe, nói với tài xế.

- Ra bến, mau!

Mặc dù tắc xi chạy hết tốc độ, đến nơi Fenner thấy Thayler đã lên du thuyền rồi. Ông thấy đèn trên du thuyền Nancy W. bật sáng đúng lúc ông lấy ví trả tiền tắc xi.

Fenner liếc nhanh sang hai bên. Không có ai. Ông bèn chạy dọc theo cầu tàu tới chỗ du thuyền Nancy W. thả neo. Không một tiếng động, Fenner nhảy nhẹ lên boong, leo lên nóc ca bin. Ông nằm ép bụng xuống nóc ca bin, nhìn vào trong qua ô cửa kính hé mở.

Gloria đứng giữa phòng đang nắn nắn cổ tay, mắt nhìn Thayler. Thằng cha này đứng tựa lưng vào cánh cửa.

- Tôi cần nói chuyện nghiêm chỉnh với cô! Tôi ngán nhìn thấy cô tán tỉnh những thằng đàn ông cô gặp rồi.

Tiếng Thayler nói. Fenner nghe rõ mồn một.

Gloria quay lưng đi.

- Tôi mà ra khỏi đây, tôi không muốn còn nhìn thấy mặt anh thêm một lần nào nữa.

Thayler ra tử rượu, rót một ly. Tay y run rẩy làm rượu chảy cả ra ngoài, rỏ xuống mặt tử bóng loáng.

Hắn nói:

-Tôi đã bỏ qua cho cô bao nhiêu chuyện, vậy mà cô vẫn chứng nào tật nấy. Tôi biết tính cô dâm đãng, nhưng ít nhất thì cô cũng phải cố mà sửa đi chứ. Nhưng cô không khá hơn được chút nào. Chính cái tính đó của cô làm tôi nhiều lúc phát điên lên.

Gloria giận dữ đi đi lại lại trong ca bin. Fenner có cảm giác cô ta như con thú lồng lộn trong cũi sắt.

- Cô làm khổ tôi!

Gloria quay phắt lại:

- Đồ ngu! Anh tưởng tôi cần biết đến cái khổ của anh sao?

- Cô không biết thương người là cái gì! Tim cô bằng đá! Cô không có tình cảm bao giờ hết.

- Tôi có.

- Vậy thì nó ở đâu?

Thayler bóp chặt chiếc ly pha lê đến mức Fenner nhìn thấy những ngón tay của y trắng bệch.

Y nói tiếp:

- Bây giờ thì tôi không chịu thêm được nữa. Tôi ngán cô đến tận cổ rồi. Tôi không muốn một lần nữa vướng vào chuyện như tối nay...

Đột nhiên Gloria phá lên cười:

- Tôi ngán anh đến tận cổ thì có. Anh muốn nghe tôi nói tại sao không?

- Tôi nghe rồi. Tôi thuộc lòng rồi.

- Không, anh chưa nghe đâu,- Gloria nói giọng tàn nhẫn. - Bởi anh là một thằng vô tích sự. Tôi cứ tưởng... tôi đã kiên nhẫn chờ... Tôi hy vọng anh làm được tôi sướng, bởi trông anh vạm vỡ thế kia.

Nhưng đây chỉ là cái vỏ! Anh là một thằng liệt dương. Anh không biết ngủ với gái. Anh tưởng anh biết, chứ hóa ra anh không biết thật! Đây, tôi cần nói điều đó để anh biết!

Thayler từ từ đặt ly rượu xuống tủ. Mặt hắn tái nhợt. Hắn đếm từng bước đến gần Gloria rồi nắm chặt hai vai cô gái.

- Nói đi! Nói rằng cô bịa đặt đi! Bịa đặt một cách bần thiù!

Gloria hất hai bàn tay Thayler.

- Anh muốn tin rằng tôi bịa chứ gì? - Gloria khinh bỉ nói. - Để vớt vát chút sĩ diện của anh chứ gì? Đúng không? Hả?

Thayler xấn tới, túm đường viền áo Gloria, xé toạc xuống đến tận ngang lưng.

Gloria vội đưa tay che ngực.

- Anh làm cái trò gì vậy? - Gloria nói, giọng khàn đặc lại. - Anh định lại đánh tôi ư? Anh chỉ giỏi mỗi cái trò đánh đàn bà thôi. Anh không thể chiếm đoạt đàn bà theo cách bình thường như mọi đàn ông khác. Anh cứ phải hành hạ người ta mới hứng tình được. Fenner kéo mũ lên trán rồi cúi đầu thấp hơn nữa.

Thayler đứng bất động, nhìn chăm chăm Gloria. Fenner thấy toàn thân hắn run lẩy bẩy. Rồi ông nghe thấy giọng hắn nói lắp bắp:

- Nghe cô nói vừa rồi, tôi chỉ muốn bóp cổ cô!

Gloria lắc đầu:

- Tốt hơn là anh nên làm tình.

Thayler nắm chặt hai bàn tay thành nắm đấm, tiến đến gần cô gái. Hấn rống lên:

- Cút ngay! Cút ngay khỏi đây!

Gloria đã đặt tay lên thắt lưng, tháo khóa. Tầm áo liền váy tụt xuống chân. Cô ta cứ khỏa thân như vậy, chạy đến đi vắng kê ở góc phòng. Cô ta ngồi xuống, bắt chéo hai chân, cởi tất.

- Vậy anh hãy chứng minh là em đánh giá không đúng đi, - Cô ta cười khùng khục nói.

Fenner rời khỏi vị trí quan sát, đứng lên.

- Chà! - Ông tự nhủ rất khế.

Rồi Fenner rời khỏi du thuyền, trở về khách sạn.

MƯỜI HAI NGƯỜI HOA VÀ MỘT CÔ GÁI

James H. Chase
dtv-ebook.com

Chương 15: Mười Hai Người Hoa Và Một Cô Gái

Thám tử Fenner được cô gái Marian thuê tìm em gái, nhưng ngay sau đó Marian bị giết. Lần theo tung tích từ 1 mảnh giấy do Marrian để lại, Fenner phát hiện một băng đảng buôn người do Carlos lãnh đạo, mỗi chuyến buôn 12 người Hoa thu được 60

ngàn đôla. Fenner phát hiện được em gái Marian là Gloria tại sòng bạc của Noolen. Fenner hứa với sếp FBI là Hosskiss sẽ giao nộp Carlos để đổi lấy thông tin về Gloria, nhưng chưa làm gì được thì bị băng đảng Carlos phát hiện là cóm và bắt giữ, tra tấn dã man. Nhờ Nightingale và Curly cứu nên có cơ may thoát được bọn Carlos.

MƯỜI HAI NGƯỜI HOA VÀ MỘT CÔ GÁI

James H. Chase
dtv-ebook.com

Chương 16: Mười Hai Người Hoa Và Một Cô Gái

Thám tử Fenner được cô gái Marian thuê tìm em gái, nhưng ngay sau đó Marian bị giết. Lần theo tung tích từ 1 mảnh giấy do Marrian để lại, Fenner phát hiện một băng đảng buôn người do Carlos lãnh đạo, mỗi chuyến buôn 12 người Hoa thu được 60

ngàn đôla. Fenner phát hiện được em gái Marian là Gloria tại sòng bạc của Noolen. Fenner hứa với sếp FBI là Hosskiss sẽ giao nộp Carlos để đổi lấy thông tin về Gloria, nhưng chưa làm gì được thì bị băng đảng Carlos phát hiện là cóm và bắt giữ, tra tấn dã man. Nhờ Nightingale và Curly cứu nên có cơ may thoát được bọn Carlos.

MƯỜI HAI NGƯỜI HOA VÀ MỘT CÔ GÁI

James H. Chase
dtv-ebook.com

Chương 17: Mười Hai Người Hoa Và Một Cô Gái

Thám tử Fenner được cô gái Marian thuê tìm em gái, nhưng ngay sau đó Marian bị giết. Lần theo tung tích từ 1 mảnh giấy do Marrian để lại, Fenner phát hiện một băng đảng buôn người do Carlos lãnh đạo, mỗi chuyến buôn 12 người Hoa thu được 60

ngàn đôla. Fenner phát hiện được em gái Marian là Gloria tại sòng bạc của Noolen. Fenner hứa với sếp FBI là Hosskiss sẽ giao nộp Carlos để đổi lấy thông tin về Gloria, nhưng chưa làm gì được thì bị băng đảng Carlos phát hiện là cóm và bắt giữ, tra tấn dã man. Nhờ Nightingale và Curly cứu nên có cơ may thoát được bọn Carlos.

MƯỜI HAI NGƯỜI HOA VÀ MỘT CÔ GÁI

James H. Chase
dtv-ebook.com

Chương 18: Mười Hai Người Hoa Và Một Cô Gái

Thám tử Fenner được cô gái Marian thuê tìm em gái, nhưng ngay sau đó Marian bị giết. Lần theo tung tích từ 1 mảnh giấy do Marrian để lại, Fenner phát hiện một băng đảng buôn người do Carlos lãnh đạo, mỗi chuyến buôn 12 người Hoa thu được 60

ngàn đôla. Fenner phát hiện được em gái Marian là Gloria tại sòng bạc của Noolen. Fenner hứa với sếp FBI là Hosskiss sẽ giao nộp Carlos để đổi lấy thông tin về Gloria, nhưng chưa làm gì được thì bị băng đảng Carlos phát hiện là cóm và bắt giữ, tra tấn dã man. Nhờ Nightingale và Curly cứu nên có cơ may thoát được bọn Carlos.

MƯỜI HAI NGƯỜI HOA VÀ MỘT CÔ GÁI

James H. Chase
dtv-ebook.com

Chương 19: Mười Hai Người Hoa Và Một Cô Gái

Thám tử Fenner được cô gái Marian thuê tìm em gái, nhưng ngay sau đó Marian bị giết. Lần theo tung tích từ 1 mảnh giấy do Marrian để lại, Fenner phát hiện một băng đảng buôn người do Carlos lãnh đạo, mỗi chuyến buôn 12 người Hoa thu được 60

ngàn đôla. Fenner phát hiện được em gái Marian là Gloria tại sòng bạc của Noolen. Fenner hứa với sếp FBI là Hosskiss sẽ giao nộp Carlos để đổi lấy thông tin về Gloria, nhưng chưa làm gì được thì bị băng đảng Carlos phát hiện là cóm và bắt giữ, tra tấn dã man. Nhờ Nightingale và Curly cứu nên có cơ may thoát được bọn Carlos.

MƯỜI HAI NGƯỜI HOA VÀ MỘT CÔ GÁI

James H. Chase
dtv-ebook.com

Chương 20: Mười Hai Người Hoa Và Một Cô Gái

Thám tử Fenner được cô gái Marian thuê tìm em gái, nhưng ngay sau đó Marian bị giết. Lần theo tung tích từ 1 mảnh giấy do Marrian để lại, Fenner phát hiện một băng đảng buôn người do Carlos lãnh đạo, mỗi chuyến buôn 12 người Hoa thu được 60

ngàn đôla. Fenner phát hiện được em gái Marian là Gloria tại sòng bạc của Noolen. Fenner hứa với sếp FBI là Hosskiss sẽ giao nộp Carlos để đổi lấy thông tin về Gloria, nhưng chưa làm gì được thì bị băng đảng Carlos phát hiện là cóm và bắt giữ, tra tấn dã man. Nhờ Nightingale và Curly cứu nên có cơ may thoát được bọn Carlos.

MƯỜI HAI NGƯỜI HOA VÀ MỘT CÔ GÁI

James H. Chase
dtv-ebook.com

Chương 21: Mười Hai Người Hoa Và Một Cô Gái

Thám tử Fenner được cô gái Marian thuê tìm em gái, nhưng ngay sau đó Marian bị giết. Lần theo tung tích từ 1 mảnh giấy do Marrian để lại, Fenner phát hiện một băng đảng buôn người do Carlos lãnh đạo, mỗi chuyến buôn 12 người Hoa thu được 60

ngàn đôla. Fenner phát hiện được em gái Marian là Gloria tại sòng bạc của Noolen. Fenner hứa với sếp FBI là Hosskiss sẽ giao nộp Carlos để đổi lấy thông tin về Gloria, nhưng chưa làm gì được thì bị băng đảng Carlos phát hiện là cóm và bắt giữ, tra tấn dã man. Nhờ Nightingale và Curly cứu nên có cơ may thoát được bọn Carlos.

MƯỜI HAI NGƯỜI HOA VÀ MỘT CÔ GÁI

James H. Chase
dtv-ebook.com

Chương 22: Mười Hai Người Hoa Và Một Cô Gái

Thám tử Fenner được cô gái Marian thuê tìm em gái, nhưng ngay sau đó Marian bị giết. Lần theo tung tích từ 1 mảnh giấy do Marrian để lại, Fenner phát hiện một băng đảng buôn người do Carlos lãnh đạo, mỗi chuyến buôn 12 người Hoa thu được 60

ngàn đôla. Fenner phát hiện được em gái Marian là Gloria tại sòng bạc của Noolen. Fenner hứa với sếp FBI là Hosskiss sẽ giao nộp Carlos để đổi lấy thông tin về Gloria, nhưng chưa làm gì được thì bị băng đảng Carlos phát hiện là cóm và bắt giữ, tra tấn dã man. Nhờ Nightingale và Curly cứu nên có cơ may thoát được bọn Carlos.

MƯỜI HAI NGƯỜI HOA VÀ MỘT CÔ GÁI

James H. Chase
dtv-ebook.com

Chương 23: Mười Hai Người Hoa Và Một Cô Gái

Thám tử Fenner được cô gái Marian thuê tìm em gái, nhưng ngay sau đó Marian bị giết. Lần theo tung tích từ 1 mảnh giấy do Marrian để lại, Fenner phát hiện một băng đảng buôn người do Carlos lãnh đạo, mỗi chuyến buôn 12 người Hoa thu được 60

ngàn đôla. Fenner phát hiện được em gái Marian là Gloria tại sòng bạc của Noolen. Fenner hứa với sếp FBI là Hosskiss sẽ giao nộp Carlos để đổi lấy thông tin về Gloria, nhưng chưa làm gì được thì bị băng đảng Carlos phát hiện là cóm và bắt giữ, tra tấn dã man. Nhờ Nightingale và Curly cứu nên có cơ may thoát được bọn Carlos.

MƯỜI HAI NGƯỜI HOA VÀ MỘT CÔ GÁI

James H. Chase
dtv-ebook.com

Chương 24: Mười Hai Người Hoa Và Một Cô Gái

Thám tử Fenner được cô gái Marian thuê tìm em gái, nhưng ngay sau đó Marian bị giết. Lần theo tung tích từ 1 mảnh giấy do Marrian để lại, Fenner phát hiện một băng đảng buôn người do Carlos lãnh đạo, mỗi chuyến buôn 12 người Hoa thu được 60

ngàn đôla. Fenner phát hiện được em gái Marian là Gloria tại sòng bạc của Noolen. Fenner hứa với sếp FBI là Hosskiss sẽ giao nộp Carlos để đổi lấy thông tin về Gloria, nhưng chưa làm gì được thì bị băng đảng Carlos phát hiện là cóm và bắt giữ, tra tấn dã man. Nhờ Nightingale và Curly cứu nên có cơ may thoát được bọn Carlos.

MƯỜI HAI NGƯỜI HOA VÀ MỘT CÔ GÁI

James H. Chase
dtv-ebook.com

Chương 25: Mười Hai Người Hoa Và Một Cô Gái

Thám tử Fenner được cô gái Marian thuê tìm em gái, nhưng ngay sau đó Marian bị giết. Lần theo tung tích từ 1 mảnh giấy do Marrian để lại, Fenner phát hiện một băng đảng buôn người do Carlos lãnh đạo, mỗi chuyến buôn 12 người Hoa thu được 60

ngàn đôla. Fenner phát hiện được em gái Marian là Gloria tại sòng bạc của Noolen. Fenner hứa với sếp FBI là Hosskiss sẽ giao nộp Carlos để đổi lấy thông tin về Gloria, nhưng chưa làm gì được thì bị băng đảng Carlos phát hiện là cóm và bắt giữ, tra tấn dã man. Nhờ Nightingale và Curly cứu nên có cơ may thoát được bọn Carlos.

MƯỜI HAI NGƯỜI HOA VÀ MỘT CÔ GÁI

James H. Chase
dtv-ebook.com

Chương 26: Mười Hai Người Hoa Và Một Cô Gái

Thám tử Fenner được cô gái Marian thuê tìm em gái, nhưng ngay sau đó Marian bị giết. Lần theo tung tích từ 1 mảnh giấy do Marrian để lại, Fenner phát hiện một băng đảng buôn người do Carlos lãnh đạo, mỗi chuyến buôn 12 người Hoa thu được 60

ngàn đôla. Fenner phát hiện được em gái Marian là Gloria tại sòng bạc của Noolen. Fenner hứa với sếp FBI là Hosskiss sẽ giao nộp Carlos để đổi lấy thông tin về Gloria, nhưng chưa làm gì được thì bị băng đảng Carlos phát hiện là cóm và bắt giữ, tra tấn dã man. Nhờ Nightingale và Curly cứu nên có cơ may thoát được bọn Carlos.

MƯỜI HAI NGƯỜI HOA VÀ MỘT CÔ GÁI

James H. Chase
dtv-ebook.com

Chương 27: Mười Hai Người Hoa Và Một Cô Gái

Thám tử Fenner được cô gái Marian thuê tìm em gái, nhưng ngay sau đó Marian bị giết. Lần theo tung tích từ 1 mảnh giấy do Marrian để lại, Fenner phát hiện một băng đảng buôn người do Carlos lãnh đạo, mỗi chuyến buôn 12 người Hoa thu được 60

ngàn đôla. Fenner phát hiện được em gái Marian là Gloria tại sòng bạc của Noolen. Fenner hứa với sếp FBI là Hosskiss sẽ giao nộp Carlos để đổi lấy thông tin về Gloria, nhưng chưa làm gì được thì bị băng đảng Carlos phát hiện là cóm và bắt giữ, tra tấn dã man. Nhờ Nightingale và Curly cứu nên có cơ may thoát được bọn Carlos.

MƯỜI HAI NGƯỜI HOA VÀ MỘT CÔ GÁI

James H. Chase
dtv-ebook.com

Chương 28: Mười Hai Người Hoa Và Một Cô Gái

Thám tử Fenner được cô gái Marian thuê tìm em gái, nhưng ngay sau đó Marian bị giết. Lần theo tung tích từ 1 mảnh giấy do Marrian để lại, Fenner phát hiện một băng đảng buôn người do Carlos lãnh đạo, mỗi chuyến buôn 12 người Hoa thu được 60

ngàn đôla. Fenner phát hiện được em gái Marian là Gloria tại sòng bạc của Noolen. Fenner hứa với sếp FBI là Hosskiss sẽ giao nộp Carlos để đổi lấy thông tin về Gloria, nhưng chưa làm gì được thì bị băng đảng Carlos phát hiện là cóm và bắt giữ, tra tấn dã man. Nhờ Nightingale và Curly cứu nên có cơ may thoát được bọn Carlos.

MƯỜI HAI NGƯỜI HOA VÀ MỘT CÔ GÁI

James H. Chase
dtv-ebook.com

Chương 29: Mười Hai Người Hoa Và Một Cô Gái

Thám tử Fenner được cô gái Marian thuê tìm em gái, nhưng ngay sau đó Marian bị giết. Lần theo tung tích từ 1 mảnh giấy do Marrian để lại, Fenner phát hiện một băng đảng buôn người do Carlos lãnh đạo, mỗi chuyến buôn 12 người Hoa thu được 60

ngàn đôla. Fenner phát hiện được em gái Marian là Gloria tại sòng bạc của Noolen. Fenner hứa với sếp FBI là Hosskiss sẽ giao nộp Carlos để đổi lấy thông tin về Gloria, nhưng chưa làm gì được thì bị băng đảng Carlos phát hiện là cóm và bắt giữ, tra tấn dã man. Nhờ Nightingale và Curly cứu nên có cơ may thoát được bọn Carlos.

MƯỜI HAI NGƯỜI HOA VÀ MỘT CÔ GÁI

James H. Chase
dtv-ebook.com

Chương 30: Mười Hai Người Hoa Và Một Cô Gái

Thám tử Fenner được cô gái Marian thuê tìm em gái, nhưng ngay sau đó Marian bị giết. Lần theo tung tích từ 1 mảnh giấy do Marrian để lại, Fenner phát hiện một băng đảng buôn người do Carlos lãnh đạo, mỗi chuyến buôn 12 người Hoa thu được 60

ngàn đôla. Fenner phát hiện được em gái Marian là Gloria tại sòng bạc của Noolen. Fenner hứa với sếp FBI là Hosskiss sẽ giao nộp Carlos để đổi lấy thông tin về Gloria, nhưng chưa làm gì được thì bị băng đảng Carlos phát hiện là cóm và bắt giữ, tra tấn dã man. Nhờ Nightingale và Curly cứu nên có cơ may thoát được bọn Carlos.